

Ročník 1973

Sbírka zákonů

Československá socialistická republika

**CESKÁ
SOCIALISTICKÁ REPUBLIKA**

**SLOVENSKÁ
SOCIALISTICKÁ REPUBLIKA**

Částka 35

Vydána dne 12. listopadu 1973

OBSAH:

- 138. Zákon o vodách (vodní zákon)
 - 139. Usnesení Federálního shromáždění o schválení zákonného opatření předsednictva Federálního shromáždění
 - 140. Usnesení Federálního shromáždění o schválení zákonného opatření předsednictva Federálního shromáždění
 - 141. Usnesení předsednictva České národní rady o vyhlášení doplňovací volby ve volebním obvodu č. 88 (Hubartovsko) Západočeského krajského národního výboru
 - 142. Vyhláška ministra zahraničních věcí o Dohodě o vytvoření mezinárodní soustavy a Organizace kosmických telekomunikací „Intersputnik“
 - 143. Vyhláška ministra zahraničních věcí o Konzulární úmluvě mezi Československou socialistickou republikou a Svazem sovětských socialistických republik
 - 144. Vyhláška federálního ministerstva spojů o drátových telekomunikačních zařízeních provozovaných mimo jednotnou telekomunikační síť
 - 145. Vyhláška federálního ministerstva zahraničního obchodu o zřízení Drevounie, podniku zahraničního obchodu
 - 146. Vyhláška ministerstva práce a sociálních věcí Slovenské socialistické republiky o úpravě pracovní doby a přesunu pracovního volna ve Slovenské socialistické republice v roce 1974 v souvislosti s 29. srpnem
 - 147. Redakční sdělení o opravě tiskových chyb
- Oznámení o vydání obecných právních předpisů
-

138

ZÁKON

ze dne 31. října 1973

o vodách (vodní zákon)

Federální shromáždění Československé socialistické republiky se usneslo na tomto zákoně:

ČÁST PRVNÍ

ÚVODNÍ USTANOVENÍ

§ 1

Účel zákona

Povrchové a podzemní vody jsou jedním ze základních surovinových zdrojů, tvoří důležitou složku přírodního prostředí a slouží k zabezpečování hospodářských a ostatních celospolečenských potřeb. Účelem tohoto zákona je všestranně chránit vody pro jejich nenahraditelnost a celospolečenský význam, plánovitě řídit jejich odběry a jiné nakládání s nimi tak, aby byla zabezpečena rovnováha mezi potřebou vody a kapacitou vodních zdrojů, pečovat o jejich čistotu a nejhospodárnější využití, zajišťovat ochranu před povodněmi a dbát přitom ochrany přírody, rekreace, plavby a ostatních důležitých zájmů společnosti.

§ 2

Povrchové a podzemní vody

(1) Povrchovými vodami jsou vody přirozeně se vyskytující na zemském povrchu; podzemními vodami jsou vody v zemských dutinách a zvodnělých vrstvách zemských. Práva k těmto vodám upravuje tento zákon.

(2) Za povrchové ani podzemní vody se nepovažují přírodní léčivé vody a přirozeně se vyskytující minerální stolní vody,¹⁾ jakož i vody, které jsou podle horních předpisů²⁾ vyhrazenými nerosty a vodami důlními (dále jen „zvláštní vody“).

(3) Na zvláštní vody se vztahuje tento zákon, jen pokud tak výslovně stanoví.

§ 3

Směrný vodohospodářský plán

Směrný vodohospodářský plán republiky je základním podkladem pro vodohospodářská opatření všech odvětví národního hospodářství, pro

vodohospodářská opatření při územním plánování, podkladem pro vodohospodářské rozhodování a jedním ze základních podkladů pro hospodaření vodami a pro vypracování dlouhodobých výhledů odvětví, která mají požadavky na vodní zdroje nebo jinak ovlivňují hospodaření s vodou, popřípadě jejich jakost. Součástí směrného vodohospodářského plánu je státní vodohospodářská bilance zásob povrchových a podzemních vod a jejich jakosti.

ČÁST DRUHÁ

NAKLÁDÁNÍ S VODAMI

Oddíl 1

Základní povinnosti při nakládání s vodami

§ 4

(1) Při nakládání s povrchovými a podzemními vodami je nutno dbát o jejich ochranu a zabezpečovat jejich hospodárné a národohospodářsky účelné využívání a pečovat o to, aby nedocházelo k porušování vodohospodářských ani jiných důležitých zájmů společnosti.

(2) Organizace, které nakládají s povrchovými, popřípadě podzemními vodami, jsou povinny provádět účinné úpravy v technologii výroby tak, aby bylo dosaženo co nejrationálnějšího a opětovného využití vody a zajištěna obnova, popřípadě zlepšení jakosti vody, a pokud spravují vodohospodářská díla nebo zařízení, umožňující toto nakládání, jsou povinny řádně o ně pečovat.

(3) Při výstavbě obytných souborů, nových závodů a obdobných zařízení, popřípadě při jejich rekonstrukcích jsou investorské organizace povinny zabezpečit i jejich zásobování vodou a odvádění, čištění, popřípadě jiné zneškodňování odpadních vod z nich tak, aby nebyla ohrožena jakost povrchových a podzemních vod; splnění této povinnosti jsou povinny zajišťovat investorské organizace a plánovací orgány již při plánování uvedených investičních akcí. Bez splnění povinností uvedených v první větě výstavba nebo rekonstrukce nesmí být schválena, povolena ani uskutečněna.

¹⁾ § 47 a 49 zákona č. 20/1966 Sb., o péči o zdraví lidu.

²⁾ Zákon č. 41/1957 Sb., o využití nerostného bohatství (horní zákon).

Oddíl 2

**Nakládání s vodami bez povolení
nebo souhlasu**

§ 5

Obecné užívání povrchových vod

[1] Každý může bez povolení nebo souhlasu vodohospodářského orgánu odebírat povrchovou vodu pro drobnou vlastní potřebu, popřípadě ji jinak užívat, pokud k takovým odběrům, popř. užívání není třeba zvláštního technického zařízení. Rovněž není třeba povolení nebo souhlasu vodohospodářského orgánu k zachycování povrchové vody jednoduchými zařízeními (§ 38 odst. 2) na jednotlivých nemovitostech nebo ke změně jejího přirozeného odtoku za účelem ochrany uvedených nemovitostí proti škodlivým účinkům těchto vod.

[2] Při užívání vod podle odstavce 1 se nesmějí poškozovat břehy, vodohospodářská díla a zařízení, zařízení pro chov ryb, ohrožovat jakost nebo zdravotní nezávadnost vod, narušovat přírodní prostředí, zhoršovat odtokové poměry a porušovat práva a právem chráněné zájmy jiných.

[3] Vodohospodářský orgán může užívání vod podle odstavce 1 bez náhrady upravit, omezit, popř. zakázat, vyžadují-li to vodohospodářské nebo jiné důležité zájmy společnosti, bezpečnost osob nebo vodohospodářských děl, popř. zařízení, ochrana rybářství, nebo dochází-li při něm k porušování ustanovení odstavce 2.

§ 6

Užívání povrchových vod k plavbě a k plavení dříví

[1] K užívání povrchových vod k plavbě a plavení dříví není třeba povolení ani souhlasu vodohospodářského orgánu. Přitom se však nesmějí poškozovat břehy, vodohospodářská díla a zařízení, zařízení pro chov ryb, porušovat práva a právem chráněné zájmy jiných.

[2] Vypouštět vody z plavidel do povrchových vod lze jen tehdy, pokud odpovídají ukazatelům přípustného stupně znečištění (§ 23 odst. 2). Provozovatel plavidla je povinen zabránit úniku oleje, pohonných látek, popele nebo jiných škodlivých látek z něho do povrchových vod, opatřit za tím účelem plavidlo potřebným zařízením a udržovat je ve stavu schopném řádného provozu.

[3] Správci přístavů jsou povinni zabezpečovat, aby škodlivé látky uvedené v odstavci 2 mohly být z plavidla odstraňovány tak, aby se zabránilo jejich vniknutí do povrchových vod.

³⁾ Zákon č. 26/1964 Sb., o vnitrozemské plavbě.

⁴⁾ § 37 odst. 1 zákona č. 41/1957 Sb., o využití nerostného bohatství (horní zákon).

⁵⁾ § 40 odst. 1 písm. c) zákona č. 41/1957 Sb., o využití nerostného bohatství (horní zákon).

[4] Ústřední vodohospodářský orgán České socialistické republiky a ústřední vodohospodářský orgán Slovenské socialistické republiky (dále jen „ústřední vodohospodářský orgán republiky“) může v dohodě s federálním ministerstvem dopravy a s dotčenými ústředními orgány státní správy republiky podrobněji upravit, omezit nebo zakázat užívání vod k plavbě a k plavení dříví, vyžadují-li to vodohospodářské nebo jiné důležité zájmy společnosti, popřípadě podrobněji upravit povinnosti stanovené v odstavcích 2 a 3.

[5] Péče o splavnost vodních toků a budování vodních cest přísluší ústřednímu vodohospodářskému orgánu republiky. Věci plavebního provozu a působnosti orgánů státní správy ve věcech plavby upravují zvláštní předpisy.³⁾

§ 7

Užívání důlních vod

[1] Užívání důlních vod pro vlastní potřebu důlních organizací⁴⁾ nevyžaduje povolení ani souhlas vodohospodářského orgánu.

[2] Pokud důlní organizace nepotřebují důlní vody k vlastnímu provozu, jsou povinny umožnit odběr nebo jiné užívání pro ně nepotřebného množství vody těm, jimž k tomu dal vodohospodářský orgán povolení (§ 8 odst. 1 písm. e)).

Oddíl 3

Povolení

§ 8

Povolení k nakládání s vodami

[1] Povolení vodohospodářského orgánu je třeba:

- a) k odběru povrchových vod a k jinému jejich užívání, pokud nejde o jejich užívání podle § 5 až 7,
- b) k odběru podzemních vod a k jinému jejich užívání,
- c) k vypouštění odpadních vod do vod povrchových nebo podzemních,
- d) k vypouštění zvláštních vod (§ 2 odst. 2), s výjimkou vod důlních, do vod povrchových nebo podzemních; vypouštění důlních vod upravují zvláštní předpisy,⁵⁾
- e) k odběru nebo užívání důlních vod, které důlní organizace nepotřebují k vlastnímu provozu (§ 7 odst. 2); povolení vydává vodohospodářský orgán v dohodě s příslušným báňským úřadem.

[²] Povolení podle odstavce 1 písm. a) není třeba, jde-li o jednorazový odběr vod v případech obecného nebezpečí. Povolení není rovněž třeba k užívání povrchových vod při cvičení ozbrojených sil a ozbrojených bezpečnostních sborů; v těchto případech postupují ozbrojené síly a ozbrojené bezpečnostní sbory v dohodě s okresním národním výborem obdobně podle předpisů o obraně Československé socialistické republiky.⁶⁾

[³] Vodohospodářský orgán v povolení stanoví účel a dobu, pro kterou povolení vydává, a jeho rozsah; podle potřeby stanoví povinnosti, popřípadě podmínky, za kterých povolení uděluje.

[⁴] Pokud vodohospodářský orgán nestanovil jinak, přecházejí práva a povinnosti vyplývající z povolení, které bylo uděleno pro účel spojený s užíváním určitého nemovitého majetku, na dalšího nabyvatele, popřípadě uživatele takového majetku, pokud bude nadále tento majetek sloužit účelu, pro který bylo povolení uděleno. Další nabyvatel, popřípadě uživatelé jsou povinni oznámit vodohospodářským orgánům, že došlo k převodu nebo přechodu majetku, s nímž bylo spojeno povolení, a to do dvou měsíců ode dne jeho převodu.

§ 9

Povolení k vodohospodářským dílům

[¹] Ke zřízení vodohospodářských děl (§ 38), k jejich změnám a zrušení je třeba povolení vodohospodářského orgánu.

[²] Vodohospodářský orgán v povolení vodohospodářského díla stanoví povinnosti, popřípadě podmínky, za kterých je uděluje. Podle potřeby uloží žadateli o povolení zřídit vodní značku (cejch), popřípadě předložit mu ke schválení návrh manipulačního nebo provozního řádu vodohospodářského díla.

[³] Povolení vodohospodářského díla je současně rozhodnutím o přípustnosti stavby podle zákona o stavebním řádu. Stavební úřad dává k těmto dílům souhlas podle zvláštních předpisů⁷⁾ pouze z hlediska zajištění souladu s územními plány a územními rozhodnutími.

[⁴] U vodohospodářských děl přísluší vodohospodářským orgánům působnost stavebních úřadů podle stavebního řádu, s výjimkou působnosti ve věcech vyvlastnění. Vodohospodářský orgán, který je příslušný k povolení vodohospodářského díla, rozhoduje též o jeho uvedení do trvalého provozu (užívání) podle zvláštních předpisů.⁸⁾

⁶⁾ § 23 zákona č. 40/1961 Sb., o obraně Československé socialistické republiky.

⁷⁾ § 25 odst. 1 zákona č. 87/1958 Sb., o stavebním řádu.

⁸⁾ Vládní nařízení č. 8/1956 Sb., o odevzdání a převzetí dokončených staveb nebo jejich částí a o povolení k jejich uvedení do trvalého provozu (užívání).

[⁵] Zanikne-li povolení udělené podle § 8 odst. 1, rozhodne vodohospodářský orgán o podmínkách dalšího trvání, popřípadě zrušení vodohospodářského díla, které umožňovalo povolené nakládání s vodou.

§ 10

Povolení k některým činnostem

Povolení vodohospodářského orgánu je třeba:

- a) k vysazování, kácení a odstraňování stromů a keřů v zátopových územích (§ 13 odst. 2),
- b) k těžbě písku, šterku, bahna s výjimkou léčivého bahna, valounů apod. (dále jen „tříčnický materiál“) z koryt vodních toků,
- c) ke geologickým a hydrogeologickým pracím v zátopových územích a ochranných pásmech (§ 19),

pokud tyto činnosti nevykonává organizace spravující vodní tok v souvislosti s jeho správou.

§ 11

Změny a zrušení povolení

Vodohospodářský orgán může z vlastního podnětu nebo na návrh po provedeném řízení jím vydané povolení změnit, popřípadě zrušit:

- a) vyžadují-li to vodohospodářské nebo jiné důležité zájmy společnosti,
- b) dojde-li ke změně skutečností rozhodných pro udělení povolení, zejména přesahuje-li rozsah povolení trvale potřebu oprávněného,
- c) nedodržuje-li oprávněný opětovně podmínky povolení, popřípadě povinnosti stanovené v něm vodohospodářským orgánem,
- d) nevyužívá-li oprávněný povolení bez zvláštního důvodu po dobu delší 2 let,
- e) dochází-li při povolené činnosti k porušování ustanovení tohoto zákona nebo k podstatnému poškození oprávněných zájmů jiných.

§ 12

Zánik povolení

[¹] Povolení vodohospodářských orgánů uvedená v § 8 odst. 1, popřípadě v § 10 písm. b) zanikají:

- a) uplynutím doby, na kterou byla udělena,

b) zánikem vodohospodářského díla, umožňujícího povolené nakládání s vodou, pokud vodohospodářský orgán do jednoho roku po zániku díla nestanoví lhůtu k obnovení díla; v tomto případě povolení zaniká marným uplynutím této lhůty,

c) zánikem organizace, popřípadě smrtí občana, jimž bylo uděleno, nepřešla-li práva a povinnosti vyplývající z povolení na jejich právní nástupce podle § 8 odst. 4.

(2) Povolení k vodohospodářským dílům (§ 9) a k některým činnostem (§ 10) zanikají, nepřikročí-li oprávněný k jejich provádění do 2 let od vydání povolení, popřípadě v delší lhůtě, kterou vodohospodářský orgán v povolení stanovil.

Oddíl 4

Souhlas

§ 13

(1) Souhlasu vodohospodářského orgánu je třeba ke stavbám, zařízením, popřípadě činnostem, k nimž není třeba jeho povolení, které však mohou ovlivnit vodní poměry, a to:

- a) ke stavbám a zařízením ve vodních tocích a v jejich korytech a na pozemcích při nich,
- b) ke zřizování dálkových potrubí, skladů, nádrží a skládek látek, ohrožujících jakost vody, ke stavbám umožňujícím podzemní skladování látek v zemských dutinách a ke stavbám komunikací,
- c) ke změnám staveb a zařízení uvedených pod písm. a) a b),
- d) k umísťování (kotvení apod.) zařízení nesloužících plavbě ani ke správě vodního toku na vodních tocích mimo obvod přístavů,
- e) ke stavbám a k dobývání nerostů, jakož i k zemním pracím v zátopových územích, v chráněných oblastech přirozené akumulace vod (§ 18) a v ochranných pásmech (§ 19),
- f) k zasypávání odstavených ramen vodních toků a výmolů,
- g) ke stavbám ve vzdálenosti do 15 m od vzdušné paty ochranné hráze vodního toku.

Vodohospodářský orgán může stanovit podmínky, za kterých souhlas uděluje.

(2) Zátopová území a rozsah pozemků uvedených v odstavci 1 písm. a) stanoví na návrh správce toku vodohospodářský orgán a oznamuje je příslušným stavebním úřadům a dotčeným místním národním výborům.

(3) Orgány, vydávající podle jiných předpisů povolení ke stavbám, zařízením nebo činnostem, uvedeným v odstavci 1, nevydají povolení, pokud jim žadatel nepředloží souhlas vodohospodářského orgánu.

(4) Souhlasu podle odstavce 1 není třeba k dočasným stavbám, zařízením, popřípadě činnostem, jichž je třeba při cvičení ozbrojených sil a ozbrojených bezpečnostních sborů; v těchto případech postupují ozbrojené síly a ozbrojené bezpečnostní sbory v dohodě s okresním národním výborem obdobně podle předpisů o obraně Československé socialistické republiky.

(5) O zániku platnosti souhlasu ke stavbám nebo zařízením platí obdobně § 12 odst. 2. O zániku platnosti souhlasu k činnostem uvedeným v odstavci 1 písm. d) a e) platí obdobně § 12 odst. 1.

Oddíl 5

Vyjádření

§ 14

(1) Při investiční činnosti kteréhokoliv odvětví národního hospodářství je investor již ve stadiu zpracování přípravné dokumentace nebo jejích změn povinen požádat příslušný vodohospodářský orgán o vyjádření, zda je plánovaná investice z vodohospodářského hlediska možná, popřípadě za jakých podmínek. Investor je povinen k žádosti o schválení projektového úkolu připojit vyjádření vodohospodářského orgánu.

(2) Vyjádření vodohospodářského orgánu je třeba i k přípravě změn ve výrobním procesu nebo v rozsahu výroby a ke změně a úpravě vodohospodářských děl, i když se tyto změny a úpravy neprojeví v investiční oblasti, ale ovlivňují vodní hospodářství.

(3) Vyjádření nenahrazuje povolení ani souhlas a není rozhodnutím podle předpisů o správním řízení.

Oddíl 6

Ochrana rybářství a rekreace

§ 15

(1) Při projektování, výstavbě, správě, provozu a údržbě vodohospodářských děl, při nakládání s povrchovými vodami a při těžbě říčního materiálu z koryt vodních toků je třeba přihlížet k potřebám a ochraně rybářství a rekreace.

(2) Náklady na zařízení a opatření na ochranu rybářství u nově budovaných vodohospodářských děl nese jejich investor. Náklady na odstranění zařízení škodlivých rybářství u vybudovaných vodohospodářských děl hradí ten, kdo žádá o jejich odstranění. Vodohospodářský orgán může se zřetelem na zvláštní okolnosti rozhodnout jinak.

(3) Ústřední vodohospodářský orgán republiky může v dohodě s dotčenými ústředními orgány státní správy a rybářským svazem republiky stanovit vyhláškou podrobnosti o výstavbě zařízení, o jiných opatřeních na ochranu rybářství a o úhradě příslušných nákladů, jakož i k provádění odstavce 1.

(4) Ústřední vodohospodářský orgán republiky může po projednání s příslušnými ústředními orgány státní správy upravit užívání vodních toků k rekreaci a vymezit přitom oprávnění a povinnosti orgánů, organizací a občanů.

(2) Vodohospodářský orgán může po projednání s dotčenými orgány správcům (vlastníkům, uživatelům) zemědělských a lesních pozemků a rybníků uložit, která opatření, směřující ke splnění povinností uvedených v odstavci 1, mají provést.

Oddíl 7

Opatření při nedostatku vody

§ 16

(1) Vyžadují-li to důležité zájmy společnosti, zejména je-li přechodný nedostatek vody, může vodohospodářský orgán bez náhrady upravit na dobu nezbytně nutnou nakládání s vodami, povolené podle § 8 odst. 1, popřípadě toto nakládání omezit nebo i zakázat. Takováto opatření provede po projednání s dotčenými organizacemi, pokud to mimořádnost situace nevyklučuje.

(2) Dojde-li k mimořádnému omezení nebo znemožnění odběrů povrchové nebo podzemní vody, povolených podle § 8 odst. 1 písm. a) nebo b), které vede k vážnému ohrožení důležitých zájmů společnosti, je vodohospodářský orgán povinen učinit v dohodě s příslušnými orgány opatření k nápravě. Přitom může též rozhodnout o tom, kdo, jakým způsobem a v jakém rozsahu je povinen provést opatření k zajištění náhradního odběru vody, popřípadě k jejímu dovážení. Úhradu nutných nákladů spojených s uloženými opatřeními může vodohospodářský orgán požadovat na tom, kdo mimořádné omezení nebo znemožnění odběrů způsobil. Rozhodnutí vodohospodářského orgánu se nedotýká odpovědnosti k náhradě škody toho, kdo takové omezení nebo znemožnění odběrů vody způsobil.

ČÁST TŘETÍ

OCHRANA VOD

Oddíl 1

Ochrana přirozené akumulace vod a vodních zdrojů

§ 17

Zlepšování vodohospodářských poměrů

(1) Správci (vlastníci, uživatelé) zemědělských nebo lesních pozemků a rybníků jsou povinni obhospodařovat je takovým způsobem, který by nejen uchovával vodohospodářsky vhodné podmínky z hlediska množství a jakosti vod, ale i napomáhal ke zlepšení vodohospodářských poměrů. Zejména jsou povinni zabránovat nepříznivým odtokovým poměrům, splavování půdy a dbát o udržování půdní vláhly a zlepšování retenční schopnosti rybníků.

§ 18

Chráněné oblasti přirozené akumulace vod

(1) Oblasti, které pro své přírodní podmínky tvoří významnou přirozenou akumulaci vod, může vláda České socialistické republiky a vláda Slovenské socialistické republiky (dále jen „vláda republiky“) stanovit za chráněné oblasti přirozené akumulace vod (dále jen „chráněné vodohospodářské oblasti“).

(2) Vláda republiky, při stanovení chráněných vodohospodářských oblastí upraví, popřípadě zakáže činnosti, které v nich ohrožují vodohospodářské poměry.

§ 19

Ochranná pásma

(1) Vodohospodářský orgán podle potřeby stanoví rozhodnutím ochranná pásma k ochraně vydatnosti, jakosti nebo zdravotní nezávadnosti vodních zdrojů.

(2) Vodohospodářský orgán po projednání s dotčenými orgány může v ochranných pásmech zakázat nebo omezit dosavadní užívání nemovitostí nebo činností, ohrožující vydatnost, jakost nebo zdravotní nezávadnost vodních zdrojů.

(3) Náklady spojené s technickými úpravami v ochranných pásmech, uložených vodohospodářským orgánem k ochraně vodního zdroje, nese organizace, které ochrana vodního zdroje slouží k plnění úkolů.

§ 20

Vodárenské toky a jejich povodí

(1) Vodárenské toky jsou úseky vodních toků zvlášť určené jako zdroje vody k hromadnému zásobování obyvatelstva vodou. Vodohospodářské orgány jsou povinny při rozhodování, týkajícím se těchto toků, přihlížet k jejich určení a dbát o postupné odstraňování jejich dosavadního znečištění.

(2) Vodárenské toky a jejich povodí stanoví vyhláškou ústřední vodohospodářský orgán republiky po projednání s dotčenými ústředními orgány státní správy. Přitom může stanovit, že stavby nebo provozování některých činností v povodí vodárenských toků vyžadují povolení, popřípadě souhlasu vodohospodářského orgánu.

§ 21

Úhrada nákladů

Pokud není stanoveno jinak (§ 19 odst. 3), řídí se úhrada nákladů na opatření, která byla uložena podle § 17 až 20 k ochraně jakosti nebo zdravotní nezávadnosti povrchových nebo podzemních vod, zvláštními předpisy.⁹⁾ Na náklady na opatření, která byla uložena z jiných důvodů než k ochraně jakosti nebo zdravotní nezávadnosti povrchových nebo podzemních vod, může vodohospodářský orgán, který je uloží, poskytnout příspěvek, jestliže by jejich vynaložení pro toho, kdo je má nést, znamenalo zvlášť citelnou újmu; vodohospodářský orgán však příspěvek neposkytne, jde-li současně o opatření k využití zemědělských pozemků podle předpisů o ochraně zemědělského půdního fondu,¹⁰⁾ která provádějí správci (vlastníci, uživatelé) pozemků na vlastní náklad.

Oddíl 2

Ochrana jakosti povrchových a podzemních vod

§ 22

Odpadní vody

[1] Za odpadní vody se považují vody použité v sídlištích, obcích, domech, závodech, ve zdravotnických zařízeních a jiných objektech či zařízeních, pokud po použití mají změněnou jakost (složení nebo teplotu), jakož i jiné vody z nich odtékající, pokud mohou ohrozit jakost povrchových nebo podzemních vod.

[2] Ústřední vodohospodářský orgán republiky může podrobněji vymezit, které vody se podle odstavce 1 považují za vody odpadní.

§ 23

Vypouštění odpadních a zvláštních vod do vod povrchových a podzemních

[1] Kdo vypouští odpadní nebo zvláštní vody do vod povrchových nebo podzemních, je povinen dbát, aby jakost povrchových nebo podzemních vod nebyla ohrožena nebo zhoršena. Za tím účelem je povinen zejména zajišťovat zneškodňování vypouštěných vod způsobem odpovídajícím současnému stavu technického pokroku.

[2] Při povolování vypouštění odpadních a zvláštních vod (§ 8) je vodohospodářský orgán vázán ustanoveními tohoto zákona, ukazatelé přípustného stupně znečištění vod a předpisy o zdraví lidu. Ukazatele přípustného stupně znečištění vod stanoví vláda republiky.

[3] V jednotlivých mimořádných případech, odůvodněných zvláštními celospolečenskými zájmy, může vláda republiky souhlasit s vypouštěním odpadních vod odchýlně od ustanovení tohoto zákona, avšak jen na určitou předem stanovenou dobu a podle stanovených podmínek. Tímto ustanovením nejsou dotčeny předpisy o péči o zdraví lidu.

§ 24

Vypouštění vod do veřejných kanalizací

[1] Veřejné kanalizace jsou určeny k hromadnému odvádění, popřípadě i zneškodňování odpadních a srážkových vod z obcí a sídlišť. V pochybnostech, zda jde o veřejnou kanalizaci, rozhoduje vodohospodářský orgán.

[2] Provoz veřejné kanalizace se řídí kanalizačním řádem. Kanalizační řád stanoví nejvyšší přípustnou míru znečištění vod vypouštěných do veřejné kanalizace, popřípadě nejvyšší přípustné množství těchto vod a seznam látek, které nejsou odpadními vodami a jejichž vniknutí do veřejné kanalizace musí být zabráněno, popřípadě další podmínky jejího provozu. Kanalizační řád schvaluje vodohospodářský orgán na návrh žadatele.

[3] Vody, které k dodržení nejvyšší přípustné míry znečištění vyžadují předchozí čištění, mohou být vypouštěny do veřejné kanalizační sítě jen s povolením vodohospodářského orgánu. Vodohospodářský orgán může povolení udělit jen tehdy, bude-li zajištěno vyčištění těchto vod na stupeň odpovídající kanalizačnímu řádu. O změně, popřípadě zrušení tohoto povolení platí ustanovení § 11 obdobně.

[4] Organizace spravující veřejnou kanalizaci smí na ni připojit pouze nemovitosti, popřípadě jejich části a zařízení, v nichž vznikají vody, jejichž znečištění nepřesahuje nejvyšší přípustnou míru znečištění, stanovenou kanalizačním řádem, a nemovitosti, jejich části a zařízení, z nichž bylo vypouštěno odpadních vod podle odstavce 3 povoleno.

[5] Dojde-li mezi správcem veřejné kanalizace a tím, kdo žádá o připojení na ni, ke sporu o zřízení přípojky, rozhodne o připojení vodohospodářský orgán.

[6] Ústřední vodohospodářský orgán republiky může upravit vyhláškou správu a provoz veřejných kanalizací a stanovit všeobecné podmínky pro odvádění odpadních vod těmito kanalizacemi a vydá směrnice pro vypracování návrhů kanalizačních řádů.

⁹⁾ § 4 a 79 zákona č. 20/1966 Sb., o péči o zdraví lidu, a § 11, 12 a 51 vyhlášky ministerstva zdravotnictví č. 45/1966 Sb., o vytváření a ochraně zdravých životních podmínek.

¹⁰⁾ § 5 zákona č. 53/1966 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu.

§ 25

**Ochrana povrchových a podzemních vod před
jejich znehodnocováním jinými látkami
než odpadními vodami**

(1) Kdo zachází s látkami, které nejsou odpadními vodami a které mohou ohrozit jakost nebo zdravotní nezávadnost povrchových nebo podzemních vod, je povinen dbát zvláštních předpisů, které stanoví, za jakých podmínek lze s takovými látkami zacházet z hlediska ochrany jakosti povrchových a podzemních vod. Není-li zacházení s uvedenými látkami z tohoto hlediska zvláštními předpisy upraveno, je každý, kdo s těmito látkami zachází, povinen učinit taková opatření, aby nevnikly do povrchových nebo podzemních vod anebo aby neohrozily jejich jakost nebo zdravotní nezávadnost.

(2) Vodohospodářský orgán může v odůvodněných případech povolit z ustanovení druhé věty odstavce 1 výjimky.

(3) Mytí motorových vozidel a provozních mechanismů ve vodních tocích nebo na místech, ze kterých by pohonné hmoty nebo mazadla mohly ohrozit jakost nebo zdravotní nezávadnost povrchových nebo podzemních vod, je zakázáno.

(4) Ústřední vodohospodářský orgán republiky může v dohodě s dotčenými ústředními orgány státní správy stanovit k ochraně povrchových a podzemních vod podmínky, za kterých lze nakládat s látkami uvedenými v odstavci 1 a za kterých lze povolovat výjimky podle odstavce 2.

§ 26

Havarijní zhoršení jakosti vody

(1) Kdo způsobí nebo zjistí mimořádné závažné zhoršení, popřípadě ohrožení jakosti povrchových vod nebo podzemních vod (dále jen „havárie“), je povinen to neprodleně hlásit národnímu výboru, popřípadě orgánu Veřejné bezpečnosti. Organizace, která v souvislosti s porušením kanalizačního řádu ohrozí jakost povrchových vod, je povinna to neprodleně hlásit též organizaci spravující veřejnou kanalizaci.

(2) Dojde-li k havárii mimořádného rozsahu, která může závažným způsobem ohrozit životy nebo zdraví lidí nebo způsobit značné škody na majetku, platí při zabraňování škodlivým následkům havárie přiměřeně ustanovení § 42 odst. 2.

(3) Podrobnosti o hlášení havárií a o spolupráci jednotlivých orgánů a organizací při nich a při odstraňování jejich škodlivých následků stanoví vyhláškou ústřední vodohospodářský orgán

republiky v dohodě s ministerstvem vnitra republiky a ministerstvem zdravotnictví republiky.

§ 27

Opatření k nápravě

Tomu, kdo poruší povinnosti stanovené k ochraně jakosti povrchových a podzemních vod, uloží podle potřeby vodohospodářský orgán provést opatření k odstranění závažného stavu, který porušením povinnosti vznikl, zejména k zabránění dalšího znečišťování, popřípadě ohrožování jakosti povrchových nebo podzemních vod; může mu též uložit opatření k zajištění náhradního odběru vody. Případná odpovědnost za škodu ani trestní odpovědnost není tím dotčena.

ČÁST ČTVRTÁ

**PODZEMNÍ VODY A ZÁSOBOVÁNÍ OBYVATELSTVA
VODOU**

§ 28

Podzemní vody

(1) Podzemní vody jsou přednostně vyhrazeny pro zásobování obyvatelstva pitnou vodou a pro účely, pro které je použití pitné vody stanoveno zvláštním předpisem.¹¹⁾ K jiným účelům může vodohospodářský orgán povolit použití podzemní vody, jen není-li to na úkor uspokojování uvedených potřeb.

(2) Ústřední vodohospodářský orgán republiky stanoví vyhláškou, ve kterých případech, komu a jakým způsobem jsou povinny:

- a) organizace, které při investiční nebo jiné činnosti zjistí podzemní vody, podat o tom zprávu,
- b) organizace, užívající podzemní vodu, pravidelně oznamovat údaje o jejich odběrech.

§ 29

Náhrada za ztrátu podzemní vody

(1) Organizace, která způsobí ztrátu podzemní vody nebo podstatné snížení vydatnosti jejího zdroje, popřípadě zhoršení jakosti vody v něm, je povinna nahradit škodu, která tím vznikla tomu, kdo má povoleno odebírat podzemní vodu (§ 8 odst. 1 písm. b)). Náhrada spočívá v opatření náhradního zdroje vody. Není-li to možné nebo hospodářsky účelné, poskytne se jednorázová náhrada, odpovídající snížení hodnoty toho nemovitého majetku, s jehož užíváním je povolení spojeno. Jinak platí o náhradě škody obecné předpisy.

¹¹⁾ § 7 vyhlášky ministerstva zdravotnictví č. 45/1966 Sb., o vytváření a ochraně zdravých životních podmínek.

[²] O škodách, které způsobí socialistická organizace jiné socialistické organizaci, platí zvláštní předpisy.¹²⁾

[³] Ustanovení odstavce 1 věty třetí platí i v případech, ve kterých byla škoda způsobena činnostmi uvedenými v horním zákoně.

§ 30

Zásobování vodou z veřejných vodovodů

[¹] Veřejné vodovody jsou určeny k hromadnému zásobování obyvatelstva vodou a ke krytí potřeby vody pro národní hospodářství. V pochybnostech, zda jde o veřejný vodovod, rozhoduje vodohospodářský orgán v dohodě s orgánem státní správy, v jehož působnosti je organizace, která vodovod spravuje, popřípadě jej hodlá zřít.

[²] Pitná voda z veřejných vodovodů je určena přednostně pro zásobování obyvatelstva a pro účely, pro které je použití pitné vody stanoveno zvláštními předpisy.

[³] Vodohospodářský orgán je oprávněn při nedostatku pitné vody bez náhrady omezovat nebo jinak upravovat zásobování pitnou vodou, popřípadě její užívání. Rozhoduje též ve sporech, zda má být zřízena, popřípadě zrušena přípojka k veřejnému vodovodu a ve sporech, k nimž dojde v souvislosti s prováděním odstavce 2.

[⁴] Ústřední vodohospodářský orgán republiky může upravit vyhláškou správu a provoz veřejných vodovodů a stanovit všeobecné podmínky, za nichž se voda z nich dodává.

Č Á S T P Á T Á

VODNÍ TOKY A JEJICH SPRÁVA

§ 31

Vodní toky

[¹] Vodní toky¹³⁾ jsou vody trvale tekoucí po zemském povrchu mezi břehy buď v korytě přirozeném (popřípadě upraveném), jako bystřiny, potoky, řeky, nebo v korytě umělém, jako průplavy, vodní kanály, nádrže apod., nebo vody nacházející se ve slepých ramenech vodních toků, včetně jejich koryt.

[²] U vodních toků, jejichž koryta nejsou označena vlastním parcelním číslem a nejsou jako taková vedena v evidenci nemovitostí podle zvláštních předpisů,¹⁴⁾ se za přirozené koryto považuje dno a břehy až po břehovou čáru, která je určena hladinou vody, která stačí protékat mezi břehy, aniž se vylévá do přilehlého území.

[³] Za pozemky, tvořící podle předchozích odstavců přirozené koryto, nepřísluší náhrada; jinak přísluší náhrada obdobně podle předpisů o vylastnění.

[⁴] Pozemky, tvořící přirozené koryto, které v době vydání tohoto zákona nejsou označeny vlastním parcelním číslem a nejsou jako takové vedeny v evidenci nemovitostí podle zvláštních předpisů, nebudou ani nadále takto označovány a evidovány vlastním parcelním číslem, pokud nejde o případy hospodářsky nebo jinak odůvodněné. O těchto případech zvláštního charakteru se dohodnou vodohospodářské orgány s příslušnými orgány pro geodézi a kartografii.

[⁵] Správce vodního toku, popřípadě organizace upravující vodní tok může užívat pozemků při vodním toku, pokud je to nezbytně nutné při zřizování, provozu a udržování vodohospodářských děl a zařízení, k provádění vodohospodářských prací a k jiným vodohospodářským účelům. Nedojde-li mezi správcem (vlastníkem, uživatelem) těchto pozemků a správcem vodního toku, popřípadě organizací vodní tok upravující, k dohodě o užívání pozemků a o náhradě, rozhodne vodohospodářský orgán v součinnosti s dotčenými orgány. Při stanovení výše náhrady přihledne vodohospodářský orgán k prospěchu, který má správce (vlastník, uživatel) pozemků z provedené úpravy.

[⁶] V pochybnostech o tom, zda jde o vodní tok, ve sporech o hranici jeho koryta, popřípadě ve sporech o rozsahu oprávnění správce vodního toku (odstavec 5), rozhodne vodohospodářský orgán.

[⁷] Ústřední vodohospodářský orgán republiky může v dohodě s federálním ministerstvem financí, ústředním orgánem republiky pro geodézi a kartografii a ostatními dotčenými ústředními orgány státní správy stanovit podrobnosti k provedení předchozích odstavců, upravit otázky, týkající se změn koryt vodních toků, vzniku nových ostrovů a náplavů, popřípadě úzeji vymezit rozsah vodních toků. Ústřední vodohospodářský orgán republiky může rovněž stanovit podrobnosti o určování rozsahu pozemků uvedených v odstavci 5.

§ 32

Správa vodních toků

[¹] Vodní toky vodohospodářsky významné spravují státní vodohospodářské organizace, řízené ústředním vodohospodářským orgánem republiky. Seznam těchto vodních toků stanoví vyhláškou po projednání s dotčenými ústředními orgány státní správy a s příslušnými krajskými národními výbory ústřední vodohospodářský orgán republiky.

¹²⁾ § 4 vládního nařízení č. 46/1967 Sb., o vypořádání škod, způsobených provozní hospodářskou činností socialistických organizací na hmotném majetku jiných socialistických organizací a o náhradách v investiční výstavbě.

§ 145 až 148 hospodářského zákoníku.

¹³⁾ Článek 8 ústavy ČSSR (ústavní zákon č. 100/1960 Sb.).

¹⁴⁾ Zákon č. 22/1964 Sb., o evidenci nemovitostí.

[2] Za správce ostatních vodních toků nebo v odůvodněných případech jejich vodohospodářsky ucelených úseků (dále jen „drobné vodní toky“) určí ústřední vodohospodářský orgán republiky státní organizace, jimž drobné vodní toky převážně slouží nebo s jejichž činností souvisí, popřípadě místní (městské) národní výbory, jejichž územními obvody protékají. Státní organizaci určí za správce vodního toku po projednání s ústředním orgánem, do jehož působnosti organizace patří.

[3] Pokud pozemky, které tvoří koryta vodních toků, jsou národním majetkem ve správě jiné organizace než organizace spravující vodní tok, přechází jejich správa bez úplaty na státní organizace spravující vodní tok.

[4] Ústřední vodohospodářský orgán republiky rozhoduje, v kterých případech je správce vodního toku povinen předložit mu ke schválení návrh na koordinaci manipulačních řádů vodohospodářských děl, tvořících soustavu (dále jen „komplexní manipulační řád soustavy vodohospodářských děl“) na vodním toku jím spravovaném, a tento řád schvaluje.

d) požadovat předložení povolení nebo souhlasu vodohospodářských orgánů, týkajícího se vodního toku, od každého uživatele vody a provozatele vodohospodářských děl a zařízení, popřípadě činností, které takového povolení nebo souhlasu vyžadují,

e) dávat pokyny pro manipulaci s vodohospodářskými díly jejich uživatelům v rámci komplexního manipulačního řádu soustavy vodohospodářských děl na vodním toku, pokud to vyžaduje mimořádná situace.

[2] Ústřední vodohospodářský orgán republiky může v dohodě s dotčenými ústředními orgány státní správy upravit podmínky těžby říčního materiálu.

§ 35

V pochybnostech o rozsahu povinností, popřípadě oprávnění správců vodních toků, rozhodne vodohospodářský orgán.

Povinnosti a oprávnění správců vodních toků

§ 33

Správce vodního toku je povinen starat se o jeho řádnou správu. Podrobnosti o povinnostech a odpovědnosti správců vodního toku stanoví ústřední vodohospodářský orgán republiky v dohodě s federálním ministerstvem financí a ostatními dotčenými ústředními orgány státní správy. Přitom může stanovit zvláštní povinnosti, popřípadě oprávnění správcům vodohospodářsky významných vodních toků vůči správcům ostatních vodních toků.

§ 34

[1] Správce vodního toku je oprávněn:

- a) při výkonu správy vstupovat v nezbytném rozsahu na cizí pozemky a do cizích objektů, pokud k tomu není třeba povolení podle zvláštních předpisů,
- b) v zájmu správy vodního toku odstraňovat nebo nově vysazovat stromy a keře na pozemcích při něm,
- c) v rozsahu, který připouští řádný výkon správy vodního toku, bez povolení vodohospodářského orgánu těžit z koryta vodního toku říční materiál, popřípadě tuto těžbu umožňovat těm, kteří k tomu získali povolení podle § 10 písm. b), za úhradu nákladů, které v souvislosti s tím vzniknou správci toku; tímto ustanovením nejsou dotčeny zvláštní předpisy, upravující vyhledávání a dobývání nerostů,¹⁵⁾

ČÁST ŠESTÁ

OMEZENÍ PRÁV K NEMOVITOSTEM

§ 36

[1] Správci (vlastníci, uživatelé) nemovitostí při vodních tocích jsou povinni bez náhrady:

- a) umožnit správci vodního toku výkon jeho oprávnění podle § 34 odst. 1 písm. a) a b),
- b) odstraňovat překážky ve vodním toku podél svých pozemků, jde-li o drobné vodní toky.

[2] V pochybnostech o rozsahu povinností podle odstavce 1 rozhoduje vodohospodářský orgán; jde-li o zemědělskou půdu, činí tak po projednání s příslušným orgánem hospodářského řízení zemědělství.

[3] Způsobí-li správce vodního toku při výkonu oprávnění podle § 34 odst. 1 písm. a) a b) škodu, je povinen ji nahradit. O náhradě škody platí jinak obecné předpisy a nedojde-li k dohodě, rozhodne o ní příslušný vodohospodářský orgán.

[4] Vodohospodářský orgán může správcům (vlastníkům, uživatelům) pozemků při vodních tocích zakázat kácet stromy a keře, zabezpečující stabilizaci vodního toku, popřípadě jakost vody v něm, a to bez nároku na náhradu.

[5] Je-li jakákoliv stavba nebo jiné zařízení (včetně tělesa dráhy nebo silnice) ve vodním toku nebo sousedí s ním, jsou jejich správci (vlastníci, uživatelé) povinni udržovat je v řádném stavu

¹⁵⁾ Zákon č. 41/1957 Sb., o využití nerostného bohatství (horní zákon).

tak, aby byly zabezpečeny proti škodám působeným vodou a odchodem ledů a neohrožovaly plynulý odtok vod.

§ 37

(1) Správci (vlastníci, uživatelé) nemovitostí jsou povinni bez náhrady:

- a) umožnit osobám, které se vykáží příslušným průkazem k vodohospodářskému dozoru, vstupovat za účelem jeho výkonu na nemovitosti a do objektů, pokud k tomu není třeba povolení podle zvláštních předpisů,
- b) trpět na svých nemovitostech za podmínek stanovených vodohospodářským orgánem umístování a udržování vodočtů, vodoměrů, vodních značek (cejchů), označujících nejvyšší, popřípadě nejnižší povolené vzdutí vody, a jiných zařízení nutných pro účely vodního hospodářství.

Ustanovení § 36 odst. 3 platí obdobně.

(2) Pokud je toho třeba k výkonu oprávnění plynoucího z rozhodnutí vodohospodářského orgánu, zejména k vybudování nebo provozu vodohospodářských děl, dále k průzkumným a jiným odborným pracím nezbytně nutným pro účely vodního hospodářství, k výkonu správy vodních toků, k vyhlédávání a zajišťování zásob podzemních vod, jakož i k umožnění přístupu k vodám za účelem jejich obecného užívání a ke zřízení vodovodních nebo kanalizačních přípojek, lze potřebné nemovitosti nebo práva k nim vyvlastnit, nelze-li je získat dohodou.

(3) O vyvlastnění, o vstupu na vyvlastňovanou nemovitost a o jejím užívání před zahájením vyvlastňovacího řízení platí zvláštní předpisy.¹⁶⁾

(4) Práva a povinnosti, založené podle odstavce 2 dohodou nebo rozhodnutím příslušného orgánu, přecházejí na právní nástupce stran.

Č Á S T S E D M Á V O D O H O S P O D Á Ř S K Á D Ě L A

§ 38

Vodohospodářská díla

(1) Vodohospodářskými díly jsou stavby, popřípadě jejich části, určené k vodohospodářským účelům, zejména:

- a) přehrady, vodní nádrže, studně a ostatní stavby potřebné k nakládání s vodami povolovanému podle § 8 odst. 1,
- b) stavby, jimiž se upravuje vodní tok,
- c) stavby vodovodních řadů a vodárenských objektů včetně úpraven vody, kanalizačních stok a kanalizačních objektů včetně čistíren odpadních vod, jakož i stavby (popřípadě jejich

části) určené k předchozímu čištění vod před jejich vypouštěním do kanalizací,

- d) stavby na ochranu před povodněmi,
- e) stavby k zavlažování a odvodňování pozemků,
- f) stavby, které se k plavebním účelům zřizují v korytech vodních toků nebo na jejich březích.

(2) Za vodohospodářská díla se podle tohoto zákona nepovažují jednoduchá zařízení na jednotlivých nemovitostech k zachycení vody a k ochraně jednotlivých nemovitostí proti škodlivým účinkům povrchových vod, jakož i vodovodní a kanalizační přípojky s výjimkou těch, které určí vyhláškou ústřední vodohospodářský orgán republiky v dohodě s ústředním orgánem republiky pro výstavbu.

(3) V pochybnostech o tom, zda jde o vodohospodářské dílo nebo jeho součást, rozhodne vodohospodářský orgán příslušný k jeho povolení.

§ 39

Vodohospodářská díla několika organizací

Lze-li vodohospodářské potřeby nebo ochranu před vodami účelněji a hospodárněji zabezpečit výstavbou, popřípadě provozem jediného vodohospodářského díla, než vodohospodářskými díly jednotlivých organizací, projedná s nimi vodohospodářský orgán výstavbu, popřípadě provoz jediného vodohospodářského díla a v případě, že je tato výstavba účelná, může vázat své povolení na dohodu o výstavbě a provozu takového díla.

§ 40

Ochrana vodohospodářských děl a zařízení sloužících vodnímu hospodářství

(1) Je zakázáno jakýmkoliv způsobem poškozo-
vat vodohospodářská díla. Je zakázáno též:

- a) ukládat do vodních toků, rybníků a jiných vodních nádrží předměty, kterými by mohlo dojít k ohrožení plynulosti odtoků vod a k závadám z hlediska zdravotního a bezpečnostního, jakož i ukládat takové předměty na místech, z nichž by mohly být splaveny do vod,
- b) těžit zeminy z ochranných hrází, vysazovat na nich dřeviny, pást na nich a přehánět přes ně hospodářská zvířata, jakož i jezdit po nich vozidly všeho druhu, s výjimkou míst k tomu určených,
- c) poškozovat vodočty, vodoměry, vodní značky (cejchy) a jiná zařízení sloužící vodnímu hospodářství.

(2) Tomu, kdo poškodí veřejnou kanalizaci nebo veřejný vodovod, popřípadě ohrozí jejich pro-

¹⁶⁾ Zákon č. 87/1958 Sb., o stavebním řádu, a prováděcí předpisy k němu.

voz, může vodohospodářský orgán uložit, aby provedl opatření k odstranění závadného stavu. Případná odpovědnost za škodu ani trestní odpovědnost není tím dotčena. Svévolné zřizování vodovodních a kanalizačních přípojek k veřejným vodovodům a kanalizacím je zakázáno.

(3) Vodohospodářský orgán, příslušný k povolení vodohospodářského díla, může v případě potřeby určit v zájmu ochrany tohoto díla pásma podél něho a zakázat na nich podle povahy vodohospodářského díla některé stavby nebo činnosti, popřípadě vázat je na zvláštní povolení. Ustanovení § 19 platí obdobně.

(4) Vodohospodářský orgán může rozhodnout, že přejímá na dobu nezbytné potřeby správu, provoz nebo údržbu vodohospodářských děl, vyžadují-li to zájmy vodního hospodářství nebo jiné důležité zájmy společnosti a jestliže ten, kdo je k tomu povinen, tento úkol řádně neplní a nezjednal-li nápravu ve stanovené lhůtě. Tuto správu, provoz a údržbu obstarává vodohospodářský orgán na náklad povinného.

§ 41

Povinnosti a oprávnění správců

(vlastníků, uživatelů) vodohospodářských děl

(1) Správce (vlastník, uživatel) vodohospodářského díla je povinen zejména:

- a) dodržovat podmínky, za kterých bylo vodohospodářské dílo povoleno, zejména schválený manipulační, popřípadě provozní řád, a předkládat vodohospodářskému orgánu ke schválení návrh na úpravu těchto řádů tak, aby byly v souladu s komplexním manipulačním řádem soustavy vodohospodářských děl,
- b) udržovat dílo v řádném stavu tak, aby nedocházelo k ohrožování bezpečnosti osob, majetku a vodohospodářských a jiných chráněných zájmů,
- c) zajišťovat na něm podle zvláštních předpisů, které vydá ústřední vodohospodářský orgán republiky, odborný technickobezpečnostní dohled, včetně pozorování díla a měření jeho deformací, a to prostřednictvím organizace pověřené prováděním tohoto dohledu ústředním vodohospodářským orgánem republiky,
- d) provádět na svůj náklad opatření, která mu vodohospodářský orgán uloží k odstranění závad, zjištěných na vodohospodářském díle zejména při vodohospodářském dozoru,
- e) dbát pokynů správce vodního toku podle § 34 odst. 1 písm. e),
- f) u vodohospodářského díla, sloužícího ke vzdouvání vody v toku, udržovat na vlastní náklad v řádném stavu dno a břehy v oblasti vzdutí a starat se v ní o plynulý průtok vodního toku, zejména odstraňovat nánosy a překážky.

(2) Pracovníci organizací, spravujících veřejné vodovody a veřejné kanalizace, jsou oprávněni při plnění úkolů organizace vstupovat do připojených nemovitostí, pokud k tomu není třeba svolení podle zvláštních předpisů.

(3) Ústřední vodohospodářský orgán republiky pověřuje organizace prováděním odborného technickobezpečnostního dohledu a může v dohodě s federálním ministerstvem financí upravit podrobnější povinnosti správců (vlastníků, uživatelů) vodohospodářských děl, zejména povinnost vypracovat návrhy manipulačních, popřípadě provozních řádů, zřizovat vodní značky a udržovat vodohospodářská díla, dna a břehy v oblasti vzdutí. Jde-li o podrobnější úpravu povinností správců (vlastníků, uživatelů) vodohospodářských děl k zavlažování a odvodňování pozemků, které jsou ve správě zemědělských organizací, vypracovat návrhy manipulačních, popřípadě provozních řádů, dohodne ji ústřední vodohospodářský orgán republiky též s ministerstvem zemědělství a výživy republiky.

ČÁST OSMÁ

OCHRANA PŘED POVODNĚMI

§ 42

(1) Škodám působeným povodněmi je třeba předcházet, jejich rozsah a následky omezovat a průběh povodní ovlivňovat. Děje se tak zejména systematickou prevencí a zabezpečovacími a záchrannými pracemi, prováděnými podle povodňových plánů a příkazů povodňových orgánů.

(2) K zajištění ochrany před povodněmi jsou organizace a občané povinni umožnit vstup na své pozemky a do objektů k provádění zabezpečovacích a záchranných prací, přispět na příkaz povodňových orgánů podle svých možností a sil osobní a věcnou pomocí k ochraně lidských životů a majetků před povodněmi, spolupracovat při ochraně před povodněmi a řídit se příkazy příslušných povodňových orgánů.

ČÁST DEVÁTÁ

ÚPLATY VE VODNÍM HOSPODÁŘSTVÍ

§ 43

Úplaty k úhradě nákladů spojených se správou vodních toků

(1) Ti, kdož odebírají vodu z vodních toků v množství přesahujícím 15 000 m³ ročně nebo 1250 m³ měsíčně nebo užívají její síly k výrobě elektrické energie, jsou povinni platit správci vodního toku, popřípadě správci toho jeho úseku, v němž k odběru vody nebo k jejímu užívání dochází, úplaty. Úplaty slouží k úhradě nákladů spojených se správou vodních toků. Rozsah úplat a způsob, jímž se stanoví jejich výše, určí vláda Československé socialistické republiky.

[²] Povinnost platit úplaty podle odstavce 1 se nevztahuje na odběry vody pro napouštění rybníků pro chov ryb a veřejných koupališť, na odběry vody pro požární potřeby a kluziště, jakož i na odběry okalových vod pro zemědělskou výrobu a na další odběry, které stanoví vláda Československé socialistické republiky.

[³] Ústřední vodohospodářský orgán republiky upraví podrobnosti o měření odběrů, popřípadě užívání vody podle odstavce 1 a způsob ohlašování odběrů či užití vody a placení za ně.

§ 44

Úplaty za vypouštění odpadních vod do vod povrchových nebo podzemních

Ti, kdož vypouštějí do vod povrchových nebo podzemních odpadní vody, jsou povinni za to platit úplaty v rozsahu, který stanoví vláda Československé socialistické republiky.

§ 45

Úplaty za odběry podzemní vody a jiné úplaty

[¹] Vláda Československé socialistické republiky může stanovit povinnost platit úplaty za odběr podzemní vody, dále úplaty za zajišťování splavnosti vodních toků a za používání vodohospodářských děl k plavbě, jakož i za další užitky, které vodní hospodářství poskytuje.

[²] Povinnost platit úplaty za odběr podzemní vody vláda nestanoví, jde-li o odběry pro zásobování obyvatelstva pitnou vodou, pro účely, pro které je použití pitné vody stanoveno zvláštními předpisy, a v případech, které zvlášť určí.

§ 46

Vodné a stočné

Výše úplat spojených s dodáváním vody z veřejných vodovodů (vodné) a s odváděním odpadních vod veřejnými kanalizacemi, včetně jejich přírodního vyčištění (stočné), se stanoví podle cenových předpisů.

ČÁST DESÁTÁ

POKUTY

§ 47

[¹] Organizacím, které porušují povinnosti stanovené tímto zákonem, popřípadě podle něho

uložené, nebo těm, které užívají vody způsobem, vyžadujícím vodohospodářské povolení, bez tohoto povolení, anebo, které podmínky uděleného povolení nedodržují, ukládají vodohospodářské orgány pokuty v rozsahu a za podmínek stanovených vládou republiky.¹⁷⁾ Vodohospodářské orgány ukládají za podmínek stanovených vládou republiky pokuty i pracovníkům těchto organizací, kteří porušení povinností organizací zavinili, nejde-li o trestný čin nebo přečin. Výše pokuty může činit u pracovníka organizace nejvýše trojnásobek jeho průměrného měsíčního výdělku.¹⁸⁾

[²] Uložením pokuty organizaci zůstává nedotčena trestní odpovědnost jejích pracovníků i odpovědnost organizace podle předpisů o náhradě škody. Byla-li uložena pokuta pracovníku organizace podle předchozího odstavce, nelze mu uložit pokutu podle jiných předpisů.

ČÁST JEDENACTÁ

PŘECHODNÁ A ZÁVĚREČNÁ USTANOVENÍ

§ 48

[¹] Nakládání s vodami podle dosavadních předpisů, které není ve shodě s tímto zákonem, je třeba nejpozději do jednoho roku ode dne jeho účinnosti uvést s ním do souladu, pokud zákony národních rad nestanoví jinak.

[²] Organizace, které ke dni účinnosti tohoto zákona pečují podle dosavadních předpisů o drobné vodní toky, jsou povinny o ně nadále pečovat v rozsahu podle dosavadních předpisů¹⁹⁾ do doby určení správce vodního toku podle § 32.

§ 49

Zrušují se:

1. zákon č. 11/1955 Sb., o vodním hospodářství, ve znění zákona č. 12/1959 Sb. (úplné znění č. 13/1959 Sb.),
2. vládní nařízení č. 14/1959 Sb., kterým se provádí zákon o vodním hospodářství,
3. vyhláška č. 222/1957 Ú. l., o těžbě říčního materiálu z koryt vodních toků.

§ 50

Tento zákon nabývá účinnosti v jednotlivých republikách dnem, kdy nabude účinnosti zákon příslušné národní rady, který upraví působnost a organizaci vodohospodářských orgánů podle tohoto zákona.

Svoboda v. r.

Indra v. r.

Dr. Štrougal v. r.

¹⁷⁾ Dosud vládní vyhláška č. 120/1968 Sb., o ukládání pokut za porušování povinností stanovených k ochraně vod před znečištěním.

¹⁸⁾ § 275 zákoníku práce.

¹⁹⁾ § 22 vládního nařízení č. 14/1959 Sb., kterým se provádí zákon o vodním hospodářství.

139**USNESENÍ****Federálního shromáždění**

ze dne 31. října 1973

o schválení zákonného opatření předsednictva Federálního shromáždění

Federální shromáždění Československé socialistické republiky schvaluje podle čl. 58 odst. 4 ústavního zákona o československé federaci zákonné opatření předsednictva Federálního shromáždění ze dne 25. září 1973 č. 106 Sb., o udělování vědeckých hodností Ústavy marxismu-leninismu ústředního výboru Komunistické strany Československa a ústředního výboru Komunistické strany Slovenska.

Indra v. r.

140**USNESENÍ****Federálního shromáždění**

ze dne 31. října 1973

o schválení zákonného opatření předsednictva Federálního shromáždění

Federální shromáždění Československé socialistické republiky schvaluje podle čl. 58 odst. 4 ústavního zákona o československé federaci zákonné opatření předsednictva Federálního shromáždění ze dne 25. září 1973 č. 107 Sb., o Vysoké škole Sboru národní bezpečnosti.

Indra v. r.

141**U S N E S E N Í****předsednictva České národní rady**

ze dne 1. listopadu 1973

**o vyhlášení doplňovací volby ve volebním obvodě č. 88 (Habartovsko)
Západočeského krajského národního výboru**

Předsednictvo České národní rady

podle § 50 odst. 1 zákona ČNR č. 54/1971 Sb., o volbách do národních výborů v České socialistické republice, vyhláší doplňovací volbu do Západočeského krajského národního výboru ve volebním obvodě č. 88 (Habartovsko) a stanoví den jejího konání na pátek dne 18. ledna 1974.

Erban v. r.**142****V Y H L Á Š K A****ministra zahraničních věcí**

ze dne 26. září 1973

o Dohodě o vytvoření mezinárodní soustavy a Organizace kosmických telekomunikací „Intersputnik“

Dne 15. listopadu 1971 byla v Moskvě mezi vládami Bulharské lidové republiky, Československé socialistické republiky, Kubánské republiky, Maďarské lidové republiky, Mongolské lidové republiky, Německé demokratické republiky, Poiské lidové republiky, Rumunské socialistické republiky a Svazu sovětských socialistických republik sjednána Dohoda o vytvoření mezinárodní soustavy a Organizace kosmických telekomunikací „Intersputnik“.

Prezident republiky Dohodu ratifikoval a ratifikační listina byla uložena u vlády Svazu sovětských socialistických republik dne 12. července 1972.

Dohoda vstoupila v platnost na základě svého článku 21 dnem 12. července 1972 a tímto dnem vstoupila v platnost i pro Československou socialistickou republiku.

Český překlad Dohody se vyhláší současně.

První náměstek ministra:

Krajčír v. r.

DOHODA

o vytvoření mezinárodní soustavy a Organizace kosmických telekomunikací „Intersputnik“

Smluvní strany,

uznávající nutnost přispívat k upevnění a rozvoji všestranných hospodářských, vědeckotechnických, kulturních a jiných styků telekomunikacemi, jakož i rozhlasovým a televizním vysíláním pomocí umělých družic Země,

uznávající užitečnost spolupráce v teoretickém i experimentálním výzkumu, jakož i v projektování, vytváření, provozu a rozvoji mezinárodní telekomunikační soustavy pomocí umělých družic Země,

v zájmu rozvoje mezinárodní spolupráce založené na šetření svrchovanosti a nezávislosti států, rovnoprávnosti, nevměšování do vnitřních záležitostí, jakož i vzájemné pomoci a vzájemných výhod,

vycházející z ustanovení rezoluce 1721 (XVI) Valného shromáždění Organizace spojených národů a Smlouvy o zásadách činnosti států při výzkumu a využívání kosmického prostoru včetně Měsíce a jiných nebeských těles z 27. ledna 1967,

dohodly se takto:

Článek 1

1. Vytváří se mezinárodní telekomunikační soustava pomocí umělých družic Země.

2. K zajištění spolupráce a koordinace úsilí při projektování, vytváření, provozu a rozvoji telekomunikační soustavy zřizují smluvní strany mezinárodní organizaci „Intersputnik“, dále nazývanou Organizace.

Článek 2

1. „Intersputnik“ je otevřenou mezinárodní organizací.

2. Členy Organizace jsou vlády, které podepsaly tuto Dohodu a uložily ratifikační listiny podle článku 20, jakož i vlády jiných států, které přistoupily k této Dohodě podle článku 22.

Článek 3

Sídlo Organizace je v Moskvě.

Článek 4

1. Mezinárodní telekomunikační soustava pomocí umělých družic Země zahrnuje tyto složky:

- kosmický komplex skládající se z telekomunikačních družic s retranslatory a palubním zařízením a z pozemních řídicích soustav, zajišťujících normální činnost družic;
- pozemské stanice uskutečňující vzájemné spojení pomocí umělých družic Země.

2. Kosmický komplex je vlastnictvím Organizace nebo se najímá u členů Organizace, kteří mají takové soustavy.

3. Pozemské stanice jsou vlastnictvím států nebo uznaných provozních organizací.

4. Členové Organizace mají právo na zapojení jimi vybudovaných pozemských stanic do telekomunikační soustavy Organizace, vyhovující tyto stanice technickým podmínkám Organizace.

Článek 5

Vytvoření mezinárodní telekomunikační soustavy bude provedeno v těchto etapách:

- etapa provádění pokusné činnosti členy Organizace na jejich pozemských stanicích při používání telekomunikačních okruhů, jež budou Organizací bezplatně poskytnuty Svazem sovětských socialistických republik na jeho telekomunikačních družicích. Tato etapa potrvá do konce roku 1973;
- etapa činnosti s použitím telekomunikačních okruhů na telekomunikačních družicích členů Organizace za podmínek pronájmu;
- etapa komerčního provozu telekomunikační soustavy s použitím kosmického komplexu, který bude vlastnictvím Organizace, nebo který si Organizace najme u svých členů. Přechod k této etapě se uskuteční, až budou smluvní strany pokládat vytvoření kosmického komplexu patřícího Organizaci nebo jeho nájem za ekonomicky účelné.

Článek 6

Vypuštění a uvedení na oběžnou dráhu telekomunikačních družic, jež jsou vlastnictvím Organizace, jakož i jejich řízení na oběžné dráze provádí členové Organizace mající pro to patřičné prostředky na základě dohod mezi Organizací a těmito členy Organizace.

Článek 7

Organizace koordinuje svou činnost s Mezinárodní telekomunikační unií a spolupracuje též s jinými organizacemi, jejichž činnost se týká využívání telekomunikačních družic jak v technické oblasti (využívání kmitočtového spektra, používání technických norem pro telekomunikační okruhy a norem pro přístroje), tak i v otázkách mezinárodních předpisů.

Článek 8

Organizace je právnickou osobou a má pravomoc uzavírat smlouvy, nabývat, najímat, pronajímat a zcizovat majetek a provádět procesní úkony.

Článek 9

1. Na území států, jejichž vlády jsou členy Organizace, má Organizace právní způsobilost nezbytnou k dosahování svých cílů a k provádění svých funkcí. Rozsah této právní způsobilosti bude určen vhodnými dohodami s příslušnými orgány států, na jejichž území provádí Organizace svou činnost.

2. Pro otázky, jež nejsou upraveny touto Dohodou a dohodami uvedenými v odstavci 1 tohoto článku, bude platit zákonodárství států, na jejichž území provádí Organizace svou činnost.

Článek 10

1. Organizace hmotně odpovídá za své závazky v rozsahu svého majetku.

2. Organizace hmotně neodpovídá za závazky smluvních stran, stejně jako smluvní strany neodpovídají za závazky Organizace.

Článek 11

1. Pro řízení činnosti Organizace jsou vytvořeny tyto orgány:

- Rada — řídicí orgán;
- Ředitelství — stálý výkonný a správní orgán v čele s generálním ředitelem.

Dobu vytvoření a počátek činnosti Ředitelství určí Rada.

2. Do počátku činnosti Ředitelství plní funkce generálního ředitele v zastupování Organizace, uvedené v odstavci 2 článku 13, předseda Rady.

3. Pro kontrolu finanční činnosti Organizace vytváří se Revizní komise.

4. Rada může zřídit takové pomocné orgány, které budou nezbytné pro dosahování cílů této Dohody.

Článek 12

1. V Radě je zastoupen každý člen Organizace jedním zástupcem.

2. Každý člen Organizace má v Radě jeden hlas.

3. Rada se schází k řádným zasedáním nejméně jednou ročně. Mimořádné zasedání může být svoláno na žádost kteréhokoli člena Organizace nebo generálního ředitele, jestliže se pro svolání vysloví aspoň jedna třetina členů Organizace.

4. Zasedání Rady se konají zpravidla v sídle Organizace. Rada může rozhodnout, že se zasedání budou konat na území jiných států, jejichž vlády jsou členy organizace, na pozvání těchto členů Organizace.

Do zahájení činnosti Ředitelství se Rada postupně schází ve státech, jejichž vlády jsou členy Organizace, podle jejich názvů v ruské abecedě. V takovém případě hradí náklady na zasedání hostitelští členové Organizace.

5. V předsednictví na zasedání Rady se postupně střídají zástupci členů Organizace podle názvů těchto členů Organizace v ruské abecedě. Místopředsedou se stává zástupce člena Organizace, který abecedně následuje. Předseda a místopředseda vykonávají svou pravomoc až do příštího řádného zasedání Rady.

6. Do kompetence Rady spadají otázky patřící do rámce této Dohody.
Rada

1. projednává a schvaluje opatření, týkající se vytvoření, nabytí, nájmu a pronájmu, jakož i provozu kosmického komplexu;
2. schvaluje plány rozvoje a zdokonalování telekomunikační soustavy Organizace;
3. stanoví technické požadavky pro telekomunikační družice Organizace;
4. projednává a schvaluje program vypouštění telekomunikačních družic Organizace na oběžnou dráhu;
5. schvaluje plán rozdělení telekomunikačních okruhů mezi členy Organizace, jakož i způsob a podmínky používání telekomunikačních okruhů jinými uživateli;
6. stanoví technické požadavky pro pozemské stanice;
7. rozhoduje, zda pozemské stanice přihlášené k zapojení do telekomunikační soustavy Organizace vyhovují technickým požadavkům;
8. volí generálního ředitele i jeho náměstka a dozírá na činnost Ředitelství;
9. volí předsedu a členy Revizní komise a schvaluje jednací řád této komise;
10. schvaluje strukturu a systematizaci Ředitelství, jakož i pracovní řád zaměstnanců Ředitelství;
11. schvaluje plán práce Organizace na příští kalendářní rok;
12. projednává a schvaluje rozpočet Organizace a zprávu o jeho plnění, jakož i bilanci a rozdělení zisku Organizace;
13. projednává a schvaluje roční zprávy generálního ředitele o činnosti Organizace;
14. schvaluje zprávu Revizní komise;
15. bere na vědomí oficiální prohlášení vlád, které si přejí přistoupit k Dohodě;
16. stanoví způsob a lhůty placení podílových příspěvků a rovněž i nové rozdělení podílů příspěvků podle odstavce 5 článku 15;

17. stanoví poplatky za přenos jednotek informace nebo cenu za pronájem okruhu na telekomunikačních družicích Organizace;
18. projednává návrhy na změny této Dohody a předkládá je smluvním stranám ke schválení způsobem stanoveným v článku 24;
19. přijímá jednací řád své práce;
20. projednává a řeší jiné otázky vyplývající z Dohody.

7. Rada bude usilovat o to, aby její rozhodnutí byla přijata jednomyslně. Nebude-li toho dosaženo, považují se rozhodnutí Rady za přijatá, jestliže byly pro ně odevzdány nejméně dvě třetiny hlasů všech členů Rady. Rozhodnutí Rady nejsou závazná pro ty členy, kteří se nevyslovili pro jejich přijetí a předložili k nim písemně výhradu; tito členové mohou se však později připojit k přijatým rozhodnutím.

8. Při provádění svých funkcí, uvedených v odstavci 6 tohoto článku, jedná Rada v rámci prostředků stanovených smluvními stranami.

9. První zasedání Rady svolá vláda státu, v němž je sídlo Organizace, nejpozději tři měsíce poté, co tato Dohoda vstoupí v platnost.

Článek 13

1. Ředitelství se skládá z generálního ředitele, jeho náměstka a potřebného personálu.

2. Generální ředitel, který jedná podle zásady jediného vedoucího, je hlavním správním úředníkem Organizace a v této funkci ji zastupuje ve stycích s příslušnými orgány členů Organizace ve všech otázkách, týkajících se její činnosti, jakož i ve stycích se státy, jejichž vlády nejsou členy Organizace, a mezinárodními organizacemi, s nimiž Rada pokládá spolupráci za nezbytnou.

3. Generální ředitel je odpovědný Radě a jedná v mezích pravomocí, jež mu byly poskytnuty touto Dohodou a rozhodnutími Rady.

4. Generální ředitel vykonává tyto funkce:

1. zajišťuje provedení rozhodnutí Rady;
2. vede jednání se správami spojů, projektovými organizacemi a průmyslovými podniky členů Organizace v otázkách projektování soustavy jako celku, jakož i v otázkách projektování, výroby a dodávání prvků i souborů palubních zařízení telekomunikačních družic Organizace;
3. vede jednání o otázkách vypouštění telekomunikačních družic pro Organizaci;
4. podle příkazu Rady a v rámci pravomocí stanovených Radou uzavírá mezinárodní a jiné dohody;
5. sestavuje návrh rozpočtu na příští finanční rok, předkládá jej Radě ke schválení a podává Radě zprávu o plnění rozpočtu za uplynulý finanční rok;

6. připravuje zprávu o činnosti Ředitelství za uplynulý rok pro jednání Rady;

7. vypracovává projekty plánů práce Organizace, jakož i rozvoje a zdokonalování telekomunikační soustavy a předkládá je Radě ke schválení;

8. zajišťuje přípravu, svolání a organizaci zasedání Rady.

5. Generální ředitel a jeho náměstek jsou voleni z občanů států, jejichž vlády jsou členy Organizace, na období čtyř let. Náměstek generálního ředitele může být zvolen zpravidla jen na jedno období. Generální ředitel a jeho náměstek nemohou být občany téhož státu.

6. Zaměstnanci Ředitelství se vybírají z občanů států, jejichž vlády jsou členy Organizace, se zřetelem k odborné kvalifikaci a k spravedlivému zeměpisnému zastoupení.

Článek 14

1. Revizní komise se skládá ze tří členů volených Radou na období tří let z občanů různých států, jejichž vlády jsou členy Organizace.

Předseda a členové Revizní komise nemohou zastávat žádné jiné funkce v Organizaci.

2. Generální ředitel poskytne Revizní komisi všechny materiály a dokumenty nezbytné pro provádění kontroly.

3. Zpráva Revizní komise se předkládá Radě Organizace.

Článek 15

1. K zajištění činnosti Organizace se vytváří statutární fond (základní a provozní prostředky). Rozhodnutí o vytvoření a výši statutárního fondu přijímají smluvní strany na návrh Rady a sepíše se o něm zvláštní protokol. Výše podílové účasti členů Organizace pro vytvoření statutárního fondu se stanoví úměrně k rozsahu jejich užívání telekomunikačních okruhů.

2. Ukáže-li se během zdokonalování telekomunikační soustavy nezbytným zvýšit statutární fond, rozdělí se úhrn dodatečných příspěvků mezi členy Organizace, kteří vyslovili souhlas s tímto zvýšením.

3. Z příspěvků členů Organizace do statutárního fondu se hradí tyto výdaje Organizace:

1. na vědeckovýzkumné a pokusně konstrukční práce na kosmickém komplexu a na pozemských stanicích;
2. na vypracování projektů, vytvoření, nabytí nebo nájem kosmického komplexu;
3. na úhradu vypuštění a uvedení na oběžnou dráhu telekomunikačních družic Organizace;
4. na jiné účely spojené s činností Organizace.

4. Do vytvoření statutárního fondu uskutečňuje se činnost Organizace podle zvláštního rozpočtu sestavovaného pro každý kalendářní rok. Výdaje předvídané v rozpočtu na vydržování zaměstnanců Ředitelství, na konání zasedání Rady a jiná opatření správní povahy uhradí členové Organizace ve výši stanovené smluvními stranami na návrh Rady a zapsané ve zvláštním protokolu.

5. Při vstupu nových členů do Organizace nebo při vystoupení členů z Organizace se podíly příspěvků ostatních členů Organizace příslušným způsobem změní.

6. Měnu, v níž se platí členské příspěvky do statutárního fondu a rozpočtu Organizace, určí smluvní strany na návrh Rady.

7. Z částky, která nebyla členy Organizace zaplacená ve stanovené lhůtě, předpisuje Organizace 3 % úroků ročně.

8. Neplní-li členové Organizace své finanční závazky do jednoho roku, rozhodne Rada o částečném nebo úplném zastavení výkonu práv vyplývajících z členství v Organizaci.

9. Zisk z provozu telekomunikační soustavy se dělí mezi členy Organizace úměrně k úhrnu jejich příspěvků. Podle rozhodnutí členů Organizace může být zisku použito ke zvýšení statutárního fondu nebo k vytvoření jakýchkoli zvláštních fondů.

10. Výdaje na pobyt účastníků porad a zasedání spojených s plněním úkolů Organizace včetně zasedání Rady nesou smluvní strany, které vysílají své zástupce na takové porady a zasedání.

Článek 16

1. Organizace provozuje kosmický komplex, poskytující podle ustanovení Dohody telekomunikační okruhy svým členům a jiným uživatelům.

2. Telekomunikační okruhy, jimiž disponuje Organizace, se přidělují členům Organizace na základě jejich potřeb. Telekomunikační okruhy převyšující celkovou potřebu všech členů Organizace se mohou pronajmout jiným uživatelům.

3. Telekomunikační okruhy se poskytují za poplatky stanovené Radou. Výše poplatků bude stanovena na úrovni průměrných světových poplatků, počítaných v zlatých francích.

Způsob placení za telekomunikační služby určí Rada.

Článek 17

1. Každá smluvní strana může vypovědět tuto Dohodu písemným oznámením zaslaným depozitární vládě.

Výpověď Dohody takovou smluvní stranou nabývá účinnosti po skončení finančního roku, v němž uplyne roční lhůta ode dne, kdy depozitární vláda obdržela tuto výpověď. Tato smluvní strana je povinna zaplatit ve lhůtě stanovené Radou částku

členských příspěvků určenou pro ni na finanční rok, v němž výpověď nabude účinnosti, jakož i splnit všechny ostatní finanční závazky, jež na sebe vzala.

2. Výši peněžní náhrady smluvní straně, která vypověděla Dohodu, určí Rada v poměru k úhrnu příspěvků této smluvní strany do statutárního fondu Organizace se zřetelem na fyzické a morální opotřebení základních prostředků. Peněžní náhrada se vyplácí poté, když Rada schválila zprávu o rozpočtu za finanční rok, v němž výpověď nabyla účinnosti.

Článek 18

1. Platnost Dohody může být ukončena se souhlasem všech smluvních stran.

Ukončení platnosti Dohody znamená likvidaci Organizace.

Způsob likvidace Organizace určí Rada.

2. Při likvidaci Organizace se zpeněží její základní prostředky a členům Organizace se vyplatí peněžní náhrada v poměru k jejich podílové účasti v investičních výdajích na vytvoření telekomunikační soustavy a se zřetelem na fyzické a morální opotřebení základních prostředků. Hotové oběžné prostředky, s výjimkou části potřebné pro vyrovnaní závazků Organizace, se rozdělí mezi členy Organizace úměrně ke skutečně zaplaceným peněžním příspěvkům ke dni likvidace Organizace.

Článek 19

Jazyky Organizace jsou jazyk anglický, francouzský, ruský a španělský.

Rozsah používání jazyků určí Rada podle skutečných potřeb Organizace.

Článek 20

1. Tato Dohoda je otevřena k podpisu v Moskvě do 31. prosince 1972.

2. Dohoda podléhá ratifikaci. Ratifikační listiny se ukládají u vlády SSSR, která je jmenována depozitární vládou pro tuto Dohodu.

Článek 21

Dohoda vstoupí v platnost po složení šesti ratifikačních listin.

Článek 22

1. Vláda kteréhokoliv státu, která nepodepsala tuto Dohodu, může k ní přistoupit. V takovém případě odevzdá vláda Radě Organizace oficiální oznámení, že souhlasí s cíli a zásadami činnosti Organizace a že bere na sebe závazky vyplývající z této Dohody.

2. Dokumenty o přístupu k Dohodě se ukládají u depozitární vlády.

Článek 23

Pro vlády, které uložily ratifikační listiny nebo listiny o přístupu po vstupu této Dohody v platnost, nabude Dohoda platnosti v den, kdy byly tyto listiny uloženy.

Článek 24

Změny této Dohody vstoupí v platnost pro každou smluvní stranu, která je přijala, po jejich schválení dvěma třetinami smluvních stran. Změna, která vstoupila v platnost, se stane závaznou pro ostatní smluvní strany poté, když tuto změnu přijaly.

Článek 25

1. Depozitární vláda této Dohody informuje všechny smluvní strany o datu každého podpisu,

o datu uložení každé ratifikační listiny a každé listiny o přístupu, o datu, kdy Dohoda vstoupila v platnost, jakož i o všech ostatních oznámeních, která obdržela.

2. Tato Dohoda bude registrována depozitární vládou podle článku 102 Charty Organizace spojených národů.

Článek 26

Tato Dohoda, jejíž anglický, francouzský, ruský a španělský text jsou stejně autentické, bude uložena v archivech depozitární vlády. Řádně ověřené opisy Dohody zašle depozitární vláda smluvním stranám.

Na důkaz toho podepsaní, řádně k tomu zmocnění, podepsali tuto Dohodu.

Dáno v Moskvě, dne 15. listopadu 1971.

143**VYHLÁŠKA**

ministra zahraničních věcí

ze dne 5. října 1973

**o Konzulární úmluvě mezi Československou socialistickou republikou
a Svazem sovětských socialistických republik**

Dne 27. dubna 1972 byla v Moskvě podepsána Konzulární úmluva mezi Československou socialistickou republikou a Svazem sovětských socialistických republik.

S Úmluvou vyslovilo souhlas Federální shromáždění Československé socialistické republiky a

prezident republiky ji ratifikoval. Ratifikační listiny byly vyměněny v Praze dne 8. srpna 1973.

Podle svého článku 43 odst. 1 vstoupila Úmluva v platnost dnem 7. září 1973.

České znění Úmluvy se vyhláší současně.

První náměstek ministra:

Krajčír v. r.

KONZULÁRNÍ ÚMLUVA

mezi Československou socialistickou republikou a Svazem sovětských socialistických republik

President Československé socialistické republiky a Presidium Nejvyššího sovětu Svazu sovětských socialistických republik, vedení přáním dále rozvíjet přátelské vztahy, v souladu se Smlouvou o přátelství, spolupraci a vzájemné pomoci mezi Československou socialistickou republikou a Svazem sovětských socialistických republik, podepsanou v Praze dne 6. května 1970, se zřetelem k nutnosti novelizace Konzulární úmluvy mezi Československou republikou a Svazem sovětských socialistických republik, podepsané v Praze dne 5. října 1957, se rozhodli uzavřít tuto Konzulární úmluvu a za tím účelem jmenovali svými zmocněnci:

President Československé socialistické republiky

Bedřicha Illka, vedoucího konzulárního odboru federálního ministerstva zahraničních věcí Československé socialistické republiky,

Presidium Nejvyššího sovětu Svazu sovětských socialistických republik

Nikolaje Ivanoviče Moljakova, vedoucího konzulární správy ministerstva zahraničních věcí Svazu sovětských socialistických republik,

kteří po výměně svých plných mocí, jež byly shledány v náležitém pořádku a v předepsané formě, dohodli se na tomto:

ČÁST I

Definice

Článek 1

Pro účely této Úmluvy mají následující význam:

1. „konzulární úřad“ je generální konzulát, konzulát, vicekonzulát a konzulární jednatelství;
2. „vedoucí konzulárního úřadu“ je generální konzul, konzul, vicekonzul a konzulární jednatel, který je pověřen vedením konzulárního úřadu;
3. „konzulární úředník“ je každá osoba, včetně vedoucího konzulárního úřadu, pověřená výkonem konzulárních funkcí. Výraz „konzulární úředník“ zahrnuje též osoby vyslané na konzulární úřad k získání praxe v konzulární službě (stážisté);
4. „konzulární zaměstnanec“ je osoba, která není konzulárním úředníkem a v konzulárním úřadě vykonává administrativní nebo technické služby. Výraz „konzulární zaměstnanec“ zahrnuje též šoféry, služebnictvo, zahradníky apod., vykonávající služby pro konzulární úřad;

5. „konzulární místnosti“ jsou budovy nebo části budov, včetně rezidence vedoucího konzulárního úřadu, a pozemky příslušející k těmto budovám nebo k částem budov, používané výlučně pro konzulární účely, bez zřetele k tomu, kdo je jejich vlastníkem;
6. „konzulární archivy“ jsou veškeré listiny, šify, dokumenty, knihy, technické prostředky a zařízení určené k jejich úschově;
7. „loď“ je jakákoliv loď plující pod vlajkou vysílajícího státu.

ČÁST II

Zřizování konzulárních úřadů a jmenování konzulárních úředníků

Článek 2

(1) Konzulární úřad může být zřízen na území přijímajícího státu pouze s jeho souhlasem.

(2) Sídlo konzulárního úřadu, jeho klasifikace a hranice jeho konzulárního obvodu se stanoví po vzájemném souhlasu vysílajícího a přijímajícího státu.

Článek 3

(1) Před jmenováním vedoucího konzulárního úřadu si vysílající stát vyžádá diplomatickou cestou souhlas přijímajícího státu s tímto jmenováním.

(2) Vysílající stát předloží prostřednictvím svého diplomatického zastoupení ministerstvu zahraničních věcí přijímajícího státu konzulský patent nebo jiný dokument o jmenování vedoucího konzulárního úřadu. V patentu nebo v jiném dokumentu se uvede jméno a příjmení vedoucího konzulárního úřadu, jeho státní příslušnost, třída, konzulární obvod, v němž bude plnit svoje úkoly, a sídlo konzulárního úřadu.

(3) Po předložení patentu nebo jiného dokumentu o jmenování přijímající stát udělí vedoucímu konzulárního úřadu pokud možno v krátké době exequatur nebo jiné povolení.

(4) Do vydání exequatur nebo jiného povolení může přijímající stát udělit vedoucímu konzulárního úřadu souhlas k prozatímnímu výkonu jeho funkcí.

(5) Vedoucí konzulárního úřadu se může ujmout výkonu svých funkcí, jakmile mu přijímající stát udělí exequatur nebo jiné povolení.

(8) Ode dne uznání vedoucího konzulárního úřadu nebo udělení prozatímního povolení činí úřady přijímajícího státu nezbytná opatření k tomu, aby mohl vykonávat své funkce.

Článek 4

Vysílající stát oznámí předem ministerstvu zahraničních věcí přijímajícího státu jméno a příjmení, státní příslušnost a funkci konzulárního úředníka jmenovaného na konzulární úřad v jiné funkci než vedoucího konzulárního úřadu.

Článek 5

Konzulárním úředníkem může být pouze občan vysílajícího státu.

Článek 6

Přijímající stát může kdykoliv oznámit diplomatickou cestou vysílajícímu státu, aniž je povinen sdělit důvody svého rozhodnutí, že exequatur nebo jiné povolení udělené vedoucímu konzulárního úřadu bylo zrušeno, případně že konzulární úředník nebo konzulární zaměstnanec je nepřijatelný. V takovém případě je vysílající stát povinen odvolat tohoto konzulárního úředníka nebo zaměstnance, pokud se již ujal svých funkcí.

ČÁST III

Výsady a imunity

Článek 7

(1) Přijímající stát zajistí konzulárnímu úředníku ochranu a učiní nezbytná opatření k tomu, aby mohl plnit své povinnosti a používat všech práv, výsad a imunit, jež mu byly přiznány touto Úmluvou a zákony přijímajícího státu.

(2) Přijímající stát učiní nezbytná opatření k zabezpečení ochrany konzulárního úřadu a bytů konzulárních úředníků.

Článek 8

(1) Nemůže-li vedoucí konzulárního úřadu z jakéhokoli důvodu vykonávat své funkce nebo je-li jeho místo dočasně neobsazené, může vysílající stát pověřit konzulárního úředníka tohoto nebo jiného konzulárního úřadu v přijímajícím státě, případně některého z členů diplomatického personálu své diplomatické mise v přijímajícím státě prozatímním vedením konzulárního úřadu. Jeho jméno a příjmení se předem sdělí ministerstvu zahraničních věcí přijímajícího státu.

(2) Osoba pověřená prozatímním vedením konzulárního úřadu je oprávněna vykonávat funkce vedoucího konzulárního úřadu, na jehož místo byla jmenována. Má stejné povinnosti a požívá stejných práv, výsad a imunit jako osoba jmenovaná podle článku 3 této Úmluvy.

(3) Jmenování člena diplomatického personálu diplomatické mise vysílajícího státu konzulárním úředníkem podle bodu 1 tohoto článku se nedotýká výsad a imunit vyplývajících z jeho diplomatického statutu.

Článek 9

Vysílající stát může v souladu se zákony přijímajícího státu nabýt do vlastnictví nebo nájmu jakýmkoliv způsobem pozemky, budovy nebo jejich části pro umístění konzulárního úřadu, jakož i ubytování konzulárních úředníků a zaměstnanců konzulárního úřadu.

V případě potřeby přijímající stát poskytne vysílajícímu státu pomoc při získávání pozemků, budov nebo jejich částí pro výše jmenované účely.

Článek 10

(1) Na budově konzulárního úřadu může být umístěn konzulární štít se znakem vysílajícího státu, jakož i název konzulárního úřadu v jazyce vysílajícího státu a v jazyce státu přijímajícího.

(2) Na budově konzulárního úřadu a rezidenci vedoucího konzulárního úřadu se může vznášet vlajka vysílajícího státu.

(3) Vedoucí konzulárního úřadu může též používat vlajku vysílajícího státu na svých dopravních prostředcích.

Článek 11

(1) Budovy nebo jejich části, užívané výlučně pro účely konzulárního úřadu, jakož i pozemky k nim příslušející, jsou nedotknutelné.

Orgány přijímajícího státu nemohou vstupovat do budov nebo jejich částí, kterých se užívá výlučně pro účely konzulárního úřadu, jakož i na pozemky k nim příslušející, bez souhlasu vedoucího konzulárního úřadu, vedoucího diplomatické mise vysílajícího státu nebo osoby pověřené jedním z nich.

(2) Ustanovení bodu 1 tohoto článku se vztahují též na byty konzulárních úředníků a zaměstnanců.

Článek 12

Konzulární archivy jsou vždy a všude nedotknutelné.

Článek 13

(1) Konzulární úřad má právo na spojení se svou vládou nebo diplomatickou misí a konzulárními úřady vysílajícího státu. Za tím účelem může konzulární úřad používat všech obvyklých spojenívacích prostředků, šifer, kurýrů a zapečetěných zavazadel.

Při používání obvyklých spojovacích prostředků konzulárním úřadem platí stejné tarify jako pro diplomatickou misi.

(2) Úřední korespondence konzulárního úřadu bez ohledu na použité spojovací prostředky, jakož i zapečetěná zavazadla opatřená viditelným označením, svědčícím o jejich úředním charakteru, jsou nedotknutelná a nemohou být kontrolována ani zadržována orgány přijímajícího státu.

(3) Konzulární kurýři vysílajícího státu používají na území přijímajícího státu stejných práv, výsad a imunit jako diplomatictí kurýři.

(4) Konzulární zavazadla mohou být svěřena kapitánu lodi nebo letadla, jemuž se vydá úřední doklad s uvedením počtu zavazadel tvořících zásilku, avšak který nebude považován za konzulárního kurýra. Konzulární úředník může převzít zavazadla přímo a volně z rukou kapitána lodi nebo letadla a tato mu také předat.

Článek 14

Osoba konzulárního úředníka a konzulárního zaměstnance je nedotknutelná. Nesmí být žádným způsobem vězněn ani zadržen. Přijímající stát musí učinit všechna potřebná opatření, aby zabránil jakýmkoliv útokům na jeho osobu, svobodu a důstojnost.

Článek 15

(1) Konzulární úředník nebo zaměstnanec konzulárního úřadu je vyňat z jurisdikce přijímajícího státu, vyjma případy, kdy jde:

- a) o věcnou žalobu týkající se soukromé nemovitosti na území přijímajícího státu, ledaže ji vlastní v zastoupení vysílajícího státu pro konzulární účely;
- b) o žalobu týkající se dědictví, v němž je konzulární úředník nebo zaměstnanec jako soukromá osoba a nikoliv v zastoupení vysílajícího státu vykonávatelem poslední vůle, správcem dědictví, dědicem nebo odkazovníkem;
- c) o žalobu týkající se výkonu povolání nebo obchodní činnosti, jež konzulární úředník nebo zaměstnanec vykonává v přijímajícím státě vedle svých úředních funkcí.

(2) Žádná administrativní opatření nemohou být přijímána vůči konzulárnímu úředníku nebo zaměstnanci konzulárního úřadu, s výjimkou případů uvedených pod písmeny a), b), c) odstavce 1 tohoto článku a jinak jen za podmínek, že administrativní kroky mohou být učiněny, aniž bude narušena nedotknutelnost jeho osoby nebo jeho obydlí.

(3) Členové rodin konzulárních úředníků nebo zaměstnanců konzulárního úřadu, jestliže žijí s nimi ve společné domácnosti, jsou vyňati z jurisdikce přijímajícího státu a používají osobní nedo-

tknutelnosti ve stejné míře jako konzulární úředníci nebo zaměstnanci konzulárního úřadu.

(4) Vysílající stát se může zříci imunity konzulárních úředníků, zaměstnanců konzulárního úřadu a členů jejich rodin. Zřeknutí se imunity musí být ve všech případech výslovné. Vzdát se vynětí z jurisdikce ve věcech občanských a správních neznamená vzdát se imunity, pokud jde o exekuční výkon rozhodnutí, již je nutno vzdát se zvlášť.

Článek 16

(1) Konzulární úředník a zaměstnanec konzulárního úřadu není povinen vypovídat jako svědek.

(2) V případě souhlasu vysílajícího státu, aby konzulární úředník nebo zaměstnanec konzulárního úřadu vypovídal jako svědek, může tato osoba na žádost jako svědek vypovídat.

(3) Donucovací opatření, jejichž cílem je přimět konzulárního úředníka nebo zaměstnance konzulárního úřadu vypovídat před soudem nebo se k soudu za tímto účelem dostavit, jakož i jeho stíhání v případě, že odmítne vypovídat nebo se nedostaví k soudu, jsou nepřipustná.

(4) Zaměstnanec konzulárního úřadu, na něhož se podle článku 26 této Úmluvy nevztahují ustanovení bodů 1, 2 a 3 tohoto článku, může odmítnout vypovídat jako svědek o skutečnostech týkajících se služební činnosti.

(5) Při použití ustanovení uvedeného v bodě 2 tohoto článku budou učiněna všechna potřebná opatření, aby se zabránilo narušení činnosti konzulárního úřadu. V případech, kdy je to možné, mohou být ústní nebo písemné svědecké výpovědi učiněny na konzulárním úřadě nebo v bytě příslušného konzulárního úředníka nebo zaměstnance konzulárního úřadu.

(6) Ustanovení tohoto článku se vztahují jak na soudní řízení, tak i na řízení prováděná správními orgány.

(7) Ustanovení tohoto článku se odpovídajícím způsobem vztahují i na členy rodin konzulárních úředníků a zaměstnanců konzulárního úřadu, pokud s nimi žijí ve společné domácnosti.

Článek 17

(1) Konzulární úředník a zaměstnanec konzulárního úřadu je v přijímajícím státě osvobozen od vojenských povinností a od veřejných povinností všeho druhu.

(2) Ustanovení bodu 1 tohoto článku se vztahuje též na příslušníky rodin konzulárních úředníků a zaměstnanců konzulárního úřadu žijící s nimi ve společné domácnosti.

Článek 18

Konzulární úředník nebo zaměstnanec konzulárního úřadu, jakož i příslušníci jejich rodin žijící s nimi ve společné domácnosti jsou osvobozeni od plnění všech povinností stanovených zákony a předpisy přijímajícího státu týkajících se evidence, povolení k pobytu a jiných podobných povinností uložených cizinců.

Článek 19

(1) Vysílající stát je osvobozen přijímajícím státem od veškerých daní a poplatků za:

pozemek, budovy nebo části budov používané výhradně pro konzulární účely, včetně bytů konzulárních úředníků a zaměstnanců konzulárního úřadu, jestliže uvedený majetek je ve vlastnictví nebo v nájmu vysílajícího státu nebo fyzické nebo právnické osoby jednající jménem tohoto státu;

právní úkony nebo dokumenty týkající se získání uvedeného nemovitého majetku, pokud vysílající stát získává tento majetek výhradně pro konzulární účely.

(2) Ustanovení bodu 1 tohoto článku se nevztahují na platby za poskytnuté služby.

Článek 20

Konzulární úředník nebo zaměstnanec konzulárního úřadu je v přijímajícím státě osvobozen od všech daní a poplatků ukládaných a vybíraných přijímajícím státem z platů za vykonávání služebních povinností.

Článek 21

Konzulární úředník nebo zaměstnanec konzulárního úřadu a členové jejich rodin žijící s nimi ve společné domácnosti jsou v přijímajícím státě osvobozeni od veškerých daní a poplatků státních, okresních a místních. Movitý majetek uvedených osob je rovněž osvobozen od daní a poplatků.

Článek 22

(1) Přijímající stát neukládá a nevybírá žádné daně a poplatky z movitého majetku, který je vlastnictvím vysílajícího státu nebo který je v jeho držbě nebo užívání a je používán pro konzulární účely, a taktéž v souvislosti s nabytím takového majetku, které by v jiném případě vysílající stát byl povinen podle zákona platit.

(2) Všechny předměty, včetně automobilů, dovážené výlučně pro služební účely konzulárního úřadu, jsou osvobozeny od celních a všech jiných poplatků vybíraných při dovozu stejně jako předměty dovážené pro služební účel diplomatické mise vysílajícího státu ve státě přijímajícím.

(3) Osobní zavazadla konzulárního úředníka a jeho rodinných příslušníků jsou osvobozena od celní kontroly. Konzulární úředník nebo zaměstnanec konzulárního úřadu, jakož i členové jejich rodin žijící s nimi ve společné domácnosti, jsou osvobozeni od celních a jiných poplatků vybíraných při dovozu podle příslušné kategorie personálu diplomatické mise vysílajícího státu.

(4) Pod výrazem „příslušná kategorie personálu diplomatické mise“ v odstavci 3 tohoto článku se rozumí členové diplomatického personálu, jestliže se jedná o konzulární úředníky, a členové administrativně technického personálu, jedná-li se o zaměstnance konzulárního úřadu.

Článek 23

(1) V souvislosti s konzulární činností může konzulární úřad vybírat poplatky stanovené vysílajícím státem.

(2) Vysílající stát je osvobozen ode všech státních, okresních a místních daní a poplatků, předepsaných a vybíraných přijímajícím státem z částek uvedených v bodu 1 tohoto článku.

Článek 24

Všechny osoby, které podle této Úmluvy požívají výsad a imunit, jsou povinny bez újmy na svých výsadách a imunitách dodržovat zákony a předpisy přijímajícího státu, včetně zákonů a předpisů upravujících silniční provoz a pojištění automobilů.

Článek 25

Konzulární úředník má při výkonu svých služebních povinností právo volně se pohybovat ve svém konzulárním obvodu, pokud to neodporuje zákonům a předpisům přijímajícího státu, pokud jde o oblasti, do nichž je vstup zakázán nebo omezen z důvodů státní bezpečnosti.

Článek 26

Ustanovení článků 11 odst. 2, 14, 15, 18 odst. 1, 2, 3 a 7, 17, 18, 20, 21, 22 odst. 3 této Úmluvy se nevztahují na občany přijímajícího státu ani na osoby trvale pobývající v přijímajícím státě.

ČÁST IV**Konzulární funkce****Článek 27**

Konzulární úředník má právo ve svém konzulárním obvodu:

- a) chránit práva a zájmy vysílajícího státu, jeho občanů a právnických osob;

- b) napomáhat rozvoji obchodních, hospodářských, kulturních a vědeckých styků mezi vysílajícím státem a státem přijímajícím, podporovat rozvoj turistiky a jinak přispívat k rozvoji vzájemných přátelských vztahů;
- c) konzulární úředník může kromě toho plnit i další oficiální konzulární funkce, pokud to neodporuje zákonům přijímajícího státu;
- d) v souvislosti s plněním svých funkcí může se konzulární úředník písemně nebo ústně obracet na příslušné orgány v konzulárním obvodu.

Článek 28

(1) Konzulární úředník má v konzulárním obvodu právo:

- a) přijímat veškerá prohlášení ohledně státního občanství, potřebná podle zákonů vysílajícího státu;
- b) vést evidenci občanů vysílajícího státu;
- c) vydávat, prodlužovat, anulovat pasy, vstupní, výjezdní a průjezdní víza a jiné podobné doklady, jakož i provádět v nich změny;
- d) evidovat a být informován o narození nebo úmrtí občanů vysílajícího státu;
- e) uzavírat a rozvádět manželství v souladu se zákony vysílajícího státu za podmínky, že obě osoby jsou občany vysílajícího státu;
- f) přijímat prohlášení ohledně rodinných vztahů občanů vysílajícího státu v souladu se zákony vysílajícího státu;
- g) ověřovat dokumenty.

(2) Konzulární úředník informuje příslušné orgány přijímajícího státu o úkonech v občansko-právních otázkách provedených a evidovaných na konzulárním úřadu v souladu s bodem d) a f) odstavce 1 tohoto článku, jestliže to vyžadují zákony přijímajícího státu.

Článek 29

(1) Konzulární úředník má právo vykonávat v konzulárním obvodu notářské funkce podle zákonů vysílajícího státu:

- a) na žádost osoby jakéhokoliv státního občanství za účelem použití ve vysílajícím státě;
- b) na žádost občanů vysílajícího státu za účelem použití mimo území tohoto státu.

(2) Konzulární úředník má právo předkládat dokumenty a ověřovat správnost překladů.

Článek 30

Vyhotovené nebo ověřené dokumenty nebo dokumenty přeložené konzulárním úředníkem v sou-

ladu s článkem 29 této Úmluvy budou mít v přijímajícím státě tentýž právní význam i průkazní platnost jako dokumenty vyhotovené, přeložené nebo ověřené příslušnými orgány a úřady přijímajícího státu.

Článek 31

(1) Konzulární úředník má právo přijímat do úschovy pro občany vysílajícího státu dokumenty, peníze, cennosti a jiný jim patřící majetek.

(2) Takové dokumenty, peníze, cennosti a majetek může být vyvezen z přijímajícího státu jen v souladu s jeho zákonem.

Článek 32

(1) Příslušné orgány přijímajícího státu vyrozumějí konzulárního úředníka v době co možno nejkratší o úmrtí občana vysílajícího státu a sdělí mu údaje o dědictví, dědicích, jakož i ohledně existence závěti.

(2) Příslušné orgány vyrozumějí konzulárního úředníka o dědictví na území přijímajícího státu, jestliže je dědicem občan vysílajícího státu.

Týká se to i případů, kdy příslušné orgány přijímajícího státu zjistí existenci dědictví ve prospěch občana vysílajícího státu na území třetího státu.

Článek 33

Působnost konzulárních úředníků v dědických záležitostech je upravena ustanoveními Smlouvy mezi Československou socialistickou republikou a Svazem sovětských socialistických republik o právní pomoci ve věcech občanských, rodinných a trestních.

Článek 34

Konzulární úředník má právo, zmocňují-li ho k tomu zákony vysílajícího státu, provést adopci a zřídit opatrovnictví v těch případech, kdy podle Smlouvy mezi Československou socialistickou republikou a Svazem sovětských socialistických republik o právní pomoci ve věcech občanských, rodinných a trestních, provedení adopce nebo zřízení opatrovnictví náleží do působnosti vysílajícího státu.

Článek 35

Konzulární úředník má právo v konzulárním obvodu zastupovat před státními orgány přijímajícího státu občany vysílajícího státu, jestliže nemohou v důsledku své nepřítomnosti nebo z jiných vážných důvodů hájit včas svá práva a zájmy. Toto zastoupení trvá do té doby, dokud zastupované osoby neustanoví své zmocněnce nebo dokud se samy neujmou obhajoby svých práv a zájmů.

Článek 36

(1) Konzulární úředník má právo stýkat se a jednat ve svém konzulárním obvodu s kterým-koliv občanem vysílajícího státu, radit mu a poskytovat veškerou pomoc, včetně právní pomoci v případě nutnosti.

Přijímající stát nijak neomezuje styky občana vysílajícího státu s konzulárním úřadem a přístup do konzulárního úřadu.

(2) Příslušné úřady přijímajícího státu uvědomí neprodleně příslušného konzulárního úředníka vysílajícího státu o uvěznění nebo jiném zadržení občana vysílajícího státu.

(3) Konzulární úředník má právo bez průtahů vstoupit ve styk s občanem vysílajícího státu, který je ve vazbě nebo jinak zadržen, nebo který odpykává trest odnětí svobody. Práva podle tohoto odstavce se uplatňují v souladu se zákony a předpisy přijímajícího státu, avšak za podmínky, že zmíněné zákony a předpisy neanulují tato práva.

Článek 37

(1) Konzulární úředník má právo poskytovat veškerou podporu a pomoc lodí vysílajícího státu v přístavech, teritoriálních vodách nebo vnitrozemských vodách přijímajícího státu.

(2) Konzulární úředník může vstoupit na palubu lodí vysílajícího státu, jakmile lodi bude povoleno volný styk s pobřežím a kapitán lodi a členové posádky budou moci navázat spojení s konzulárním úředníkem.

(3) Konzulární úředník se může obracet na příslušné orgány přijímajícího státu se žádostí o pomoc ve všech otázkách týkajících se plnění jeho povinností vůči lodím vysílajícího státu, jakož i kapitánu a členům posádky těchto lodí.

Článek 38

Konzulární úředník má právo v konzulárním obvodu:

- a) vyšetřovat všechny události, ke kterým došlo během plavby na lodí vysílajícího státu, vyslýchat kapitána i kteréhokoliv člena posádky lodí vysílajícího státu, kontrolovat lodní doklady, přijímat zprávy ohledně plavby a místa určení lodě, jakož i usnadňovat vstup, výstup a pobyt lodě v přístavu, pokud to neporušuje práva orgánů přijímajícího státu;
- b) řešit jakékoliv spory mezi kapitánem a kterýmkoliv členem posádky včetně sporů týkajících se mzdy a pracovní smlouvy, pokud je to stanoveno zákony vysílajícího státu, neporušuje-li to práva orgánů přijímajícího státu;
- c) činit opatření za účelem nemocničního ošetření a návratu do vlasti kapitána nebo kteréhokoliv člena posádky lodě;

d) přijímat, vyhotovovat nebo ověřovat jakékoliv prohlášení nebo jiný dokument podle zákonů vysílajícího státu ve věci lodí.

Článek 39

(1) V případě, že by soudy nebo jiné příslušné orgány přijímajícího státu hodlaly učinit jakákoliv donucovací opatření nebo zahájit jakákoliv úřední vyšetřování na lodí vysílajícího státu, příslušné orgány přijímajícího státu uvědomí o tom příslušného konzulárního úředníka. Toto oznámení má být učiněno před realizací takových opatření tak, aby konzulární úředník nebo jeho zástupce mohl být přítomen při uskutečňování těchto opatření. Jestliže konzulární úředník nebo jeho zástupce nebyl přítomen, poskytnou příslušné orgány přijímajícího státu na jeho žádost plnou informaci o tom, co bylo učiněno.

(2) Ustanovení bodu 1 tohoto článku se použijí i v tom případě, jestliže kapitán nebo členové posádky lodě mají být vyslýcháni na břehu orgány místa přístavu.

(3) Ustanovení tohoto článku se nepoužijí při obvyklé celní, pasové nebo zdravotnické kontrole, jakož i při jakýchkoliv opatřeních učiněných na žádost nebo se souhlasem kapitána lodě.

Článek 40

(1) Ztroskotá-li loď vysílajícího státu, najede-li na mělčinu nebo bude-li vyvržena na břeh, nebo ztroskotá-li jinak v přijímajícím státě, nebo jestliže jakýkoliv předmět, který je částí nákladu ztroskotané lodí třetího státu a je majetkem občana vysílajícího státu, je nalezen na břehu nebo poblíž břehu přejímajícího státu nebo dopraven do přístavu tohoto státu, oznámí to příslušné orgány přijímajícího státu co nejdříve příslušnému konzulárnímu úředníku. Budou rovněž informovat konzulárního úředníka o opatřeních, která byla již podniknuta pro záchranu lidí, lodí, nákladu a jiného majetku na palubě lodí a předmětů náležejících k lodí nebo tvořících část jejího nákladu, které se oddělily od lodí.

(2) Konzulární úředník může poskytovat veškerou pomoc takové lodí, jejím cestujícím a členům její posádky. Za tímto účelem může žádat o pomoc příslušné orgány přijímajícího státu. Konzulární úředník může činit opatření uvedená v odstavci 1 tohoto článku, jakož i opatření za účelem opravy lodě, nebo může žádat příslušné orgány, aby učinily taková opatření nebo v nich pokračovaly.

(3) Jestliže ztroskotaná loď nebo jakýkoliv předmět patřící k této lodí byl nalezen na břehu nebo poblíž břehu přijímajícího státu nebo byl dovezen do přístavu tohoto státu, a jestliže ani kapitán lodí ani majitel, jeho zástupce nebo příslušní pojišťovatelé nejsou s to učinit opatření pro za-

chování takové lodi nebo předmětu nebo nakládání jím, považuje se konzulární úředník za zplnomocněného učinit jménem majitele lodi taková opatření, jaká by mohl učinit k těmto účelům sám majitel.

Ustanovení tohoto odstavce se vztahují rovněž na každý předmět, který je částí nákladu lodi a je majetkem občana vysílajícího státu.

(4) Jestliže jakýkoliv předmět, který je součástí nákladu ztroskotané lodi třetího státu, je majetkem občana vysílajícího státu a je nalezen na břehu nebo poblíž břehu přijímajícího státu nebo je dopraven do přístavu tohoto státu, a ani kapitán lodi, ani majitel předmětu, jeho zástupce nebo příslušní pojišťovatelé nejsou s to učinit opatření pro zachování takového předmětu nebo nakládání s ním, považuje se konzulární úředník za zplnomocněného činit jménem majitele taková opatření, jaká by mohl učinit k těmto účelům sám majitel.

Článek 41

Články 37—40 se obdobně vztahují rovněž na letadla.

ČÁST V

Všeobecná a závěrečná ustanovení

Článek 42

(1) Na členy diplomatického personálu diplomatické mise vysílajícího státu v přijímajícím stá-

tě, pověřené plněním konzulárních funkcí na této misi, se vztahují práva a povinnosti konzulárních úředníků podle této Úmluvy.

(2) Vykonávání konzulárních funkcí osobami uvedenými v bodě 1 tohoto článku se nedotýká výsad a imunit vyplývajících z jejich diplomatického statusu.

Článek 43

(1) Tato úmluva podléhá ratifikaci a vstoupí v platnost třicátý den po výměně ratifikačních listin, která bude provedena v Praze co nejdříve.

(2) Úmluva zůstane v platnosti po dobu šesti měsíců ode dne, kdy jedna ze smluvních stran sdělí druhé smluvní straně úmysl ukončit její platnost.

(3) Dnem vstupu v platnost této Úmluvy pozbyvá platnosti Konzulární úmluva mezi Československou republikou a Svazem sovětských socialistických republik, podepsaná v Praze dne 5. října 1957.

Na důkaz toho zmocnění obou smluvních stran podepsali tuto Úmluvu a opatřili ji svými pečeti.

Dáno v Moskvě dne 27. dubna 1972 ve dvou vyhotoveních, každé v jazyce českém a ruském, přičemž obě znění mají stejnou platnost.

Za presidenta

Československé socialistické republiky:

Bedřich Illek v. r.

Za Presídum Nejvyššího sovětu

Svazu sovětských socialistických republik:

N. I. Moljakov v. r.

PROTOKOL**ke Konzulární úmluvě mezi Československou socialistickou republikou
a Svazem sovětských socialistických republik**

Při podpisu Konzulární úmluvy mezi Československou socialistickou republikou a Svazem sovětských socialistických republik (dále jen Úmluva), ke kterému došlo dnešního dne, se zmocněnci smluvních stran dohodli o tomto:

(1) Uvědomění konzulárního úředníka uvedeného v odstavci 2 článku 36 Úmluvy se provádí během tří dnů od vzetí do vazby nebo jiného zadržení občana vysílajícího státu.

(2) Práva konzulárního úředníka navštěvovat občana vysílajícího státu a jednat s ním, zmíněná v odstavci 3 článku 36 Úmluvy, se poskytují během čtyř týdnů od vzetí do vazby nebo jiného zadržení takového občana.

(3) Práva konzulárního úředníka uvedená v odstavci 3 článku 36 Úmluvy navštěvovat občana vysílajícího státu a jednat s ním v době, kdy je ve vazbě nebo jinak zadržen, nebo si odpykává trest odnětí svobody, se poskytují periodicky.

(4) Tento Protokol je nedílnou součástí Úmluvy.

Na důkaz toho zmocněnci obou smluvních stran podepsali tento Protokol a opatřili jej svými pečeti.

Dáno v Moskvě dne 27. dubna 1972 ve dvou vyhotoveních, každé v jazyce českém a ruském, přičemž obě znění mají stejnou platnost.

Za presidenta
Československé socialistické republiky:

Bedřich Illek v. r.

Za Presidium Nejvyššího sovětu
Svazu sovětských socialistických republik:

N. I. Moljakov v. r.

144

VYHLÁŠKA

federálního ministerstva spojů

ze dne 9. listopadu 1973

o drátových telekomunikačních zařízeních provozovaných mimo jednotnou telekomunikační síť

Federální ministerstvo spojů v dohodě s příslušnými ústředními orgány podle § 8 odst. 4 a § 22 zák. č. 110/1964 Sb., o telekomunikacích, a podle § 79 odst. 1 písm. a) zákona č. 133/1970 Sb., o působnosti federálních ministerstev, pro zřizování a provozování drátových telekomunikačních zařízení mimo jednotnou telekomunikační síť (dále jen „neveřejná zařízení“) stanoví:

§ 1

Všeobecná ustanovení

[¹] Neveřejnými zařízeními se v tomto předpisu rozumějí drátová telekomunikační zařízení, zřízená a provozovaná mimo jednotnou telekomunikační síť:

Jsou to zejména:

- telefonní, telegrafní a návěstní zařízení,
- místní rozhlas,
- závodní rozhlas.

[²] Ustanovení této vyhlášky se nevztahuje na:

- a) telekomunikační zařízení, která za předpokladů uvedených v § 6 odst. 1 zákona č. 110/1964 Sb., o telekomunikacích, zřizuje vojenská správa, federální ministerstvo vnitra, ministerstvo vnitra ČSR, ministerstvo vnitra SSR, Československé státní dráhy, správa civilního letectví a organizace energetiky (v rozsahu stanoveném zákonem);
- b) telefonní a zabezpečovací vedení podél železničních vleček za předpokladu, že vedení podél vlečky slouží výhradně k řízení a zabezpečení železničního provozu;
- c) na zařízení uvnitř budov nebo na souvislých pozemcích téhož provozovatele, pokud nejsou připojena na jednotnou telekomunikační síť.

[³] Zřízení a provozování neveřejných zařízení povolují jednotlivá ředitelství spojů, v Praze Ředitelství telekomunikací a Telegrafní ústředna, v jejichž obvodě je zcela nebo z větší části vnější vedení neveřejného zařízení (dále jen „povolující orgány“). Ve sporných případech určí povolující orgán příslušné ústřední ředitelství spojů.

[⁴] Jde-li o neveřejné zařízení dálkového charakteru,¹⁾ je povolujícím orgánem federální ministerstvo spojů.

[⁵] Povolení k výstavbě a provozu neveřejného zařízení, které má překračovat státní hranice, může být uděleno pouze se souhlasem federálního ministerstva spojů.

[⁶] Neveřejné zařízení smí být připojeno na jednotnou telekomunikační síť, popřípadě na telekomunikační zařízení jiného provozovatele pouze s povolením organizace spojů. Povolení k připojení neveřejného zařízení na jednotnou telekomunikační síť vydává místně příslušná organizace spojů podle platných předpisů (popřípadě podle dohod uzavřených mezi federálním ministerstvem spojů s jinými ministerstvy).

Postup řízení do vydání povolení

2

Předložení plánů výstavby a dokumentace stavby neveřejného zařízení povolujícímu orgánu

[¹] Investor neveřejného zařízení je povinen jeho výstavbu předem plánovat.

[²] Před zařazením výstavby neveřejného zařízení do plánu je povinen investor projednat s povolujícím orgánem, zda není možno sledovaného cíle dosáhnout zařízeními jednotné telekomunikační sítě.

K projednání investor předloží:

¹⁾ Zařízení dálkového charakteru je zařízení, které zasahuje do obvodů několika krajských organizací spojů, aniž některou z nich lze považovat podle § 3 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 111/1964 Sb. za orgán, jemuž přísluší v konkrétním případě povolit ke zřízení a provozování zařízení mimo jednotnou telekomunikační síť. Ve sporných případech rozhodne federální ministerstvo spojů.

- a) zdůvodnění výstavby, plánovanou kapacitu zařízení s údaji o využití a rezervách, s návrhem harmonogramu výstavby;
- b) předpokládané požadavky na dodávku rozhodujících telekomunikačních zařízení a materiálů, zvláště požadavky na dovoz ze zemí socialistického tábora a z kapitalistických států;
- c) údaje o plánovaných nákladech;
- d) údaje o nových zařízeních, která mají být použita nebo vyvinuta.

[3] Povolující orgán na základě předložených podkladů uvedených v odstavci 2 projedná s investorem požadovanou výstavbu neveřejného zařízení, a shledá-li výstavbu nutnou a odůvodněnou, předběžně schválí záměr investora.

[4] Na základě souhlasu povolujícího orgánu a po zahrnutí výstavby neveřejného zařízení do plánu přistoupí investor ke zpracování přípravné a projektové dokumentace.

[5] Před schválením musí být přípravná a projektová dokumentace projednána s povolujícím orgánem, který dokumentaci opatří schvalovací doložkou.

[6] Projektovou dokumentaci vypracovanou po tom, kdy povolující orgán schválil projektový úkol, připojí žadatel v jednom vyhotovení jako přílohu k žádosti o vydání povolení ke zřízení neveřejného zařízení.

§ 3

Žádost o povolení ke zřízení neveřejného zařízení

[1] Žádost o povolení ke zřízení neveřejného zařízení podá žadatel písemně u příslušné okresní správy spojů, městské telekomunikační správy (u zařízení dálkového charakteru u příslušné správy dálkových kabelů), v Praze u Ředitelství telekomunikací, popřípadě u Telegrafní ústředny (dále jen „pověřené organizace spojů“). V žádosti zdůvodní požadovanou výstavbu, uvede údaje o schválení projektového úkolu a připojí projektovou dokumentaci.

[2] Pověřené organizace spojů přezkoušejí projektovou dokumentaci, zejména je-li v souladu se schváleným projektovým úkolem. Je-li třeba, provede místní šetření a popřípadě navrhne povolujícímu orgánu zvláštní podmínky, které by měly být v povolení stanoveny.

[3] Přezkoušenou žádost s projektovou dokumentací předloží pověřená organizace spojů povolujícímu orgánu k vydání povolení.

²⁾ Žadatel může přikročit k výstavbě zařízení za předpokladu, že má také povolení nutná podle jiných předpisů (např. povolení o přípustnosti stavby, povolení vlastníků nemovitostí, jichž bude použito k výstavbě zařízení, apod.).

§ 4

Vydání povolení ke zřízení neveřejného zařízení

[1] Nemá-li povolující orgán námitky proti výstavbě neveřejného zařízení, vydá písemné povolení k zahájení výstavby.²⁾

[2] V povolení uloží žadateli podmínku provést výstavbu zařízení přesně podle projektové dokumentace a eventuálně i další podmínky, které stanoví podle návrhu pověřené organizace spojů. Zároveň uloží žadateli, aby oznámil ukončení výstavby zařízení pověřené organizaci spojů a předložil žádost o povolení k provozu zařízení na tiskopise, který přiloží.

[3] Federální ministerstvo spojů svůj souhlas k vydání povolení neveřejného zařízení překračujícího státní hranice oznámí příslušnému povolujícímu orgánu, který postupuje podle předchozích odstavců 1 a 2.

§ 5

Výstavba neveřejného zařízení

[1] Jakmile obdrží žadatel povolení, může z hlediska zákona o telekomunikacích přikročit k výstavbě zařízení.

[2] Pokud povolující orgán povolil připnutí vedení neveřejného zařízení na podpěry pro nadzemní vedení, jež jsou v majetku nebo údržbě správy spojů, smí připnutí provést jen organizace spojů.

[3] Při výstavbě místních rozhlasů je třeba postupovat podle platných československých státních norem a platných předpisů.

[4] Dokončení výstavby zařízení oznámí majitel povolení pověřené organizaci spojů a k oznámení připojí žádost o povolení k provozu neveřejného zařízení.

[5] Pověřená organizace spojů provede na účet žadatele výchozí revizi zařízení, při které zejména zjistí, bylo-li zařízení vybudováno podle vydaného povolení.

[6] Dokončení výstavby zařízení dálkového charakteru oznámí majitel povolení federálnímu ministerstvu spojů, které určí organizaci spojů k provedení revize.

[7] Zjistí-li pověřená organizace spojů, že stavba nebyla provedena přesně podle schválené projektové dokumentace, vyzve majitele povolení, aby provedl opravu dokumentace, aby odpovídala skutečnému stavu zařízení.

§ 6

Žádost o povolení k provozování neveřejného zařízení

(1) Žádost se podává na řádně vyplněném tiskopise, a to odděleně pro každé provozně samostatné zařízení.

K žádosti je nutno připojit tyto přílohy:

- a) polohopisný plán, z něhož je patrné umístění vnitřních zařízení, kabelových, popřípadě nadzemních tratí a vnějších stanic. U zařízení vysokofrekvenčních také plán tratě nosného metalického vedení. Pro menší a jednoduchá zařízení a pro místní a závodní rozhlasové zařízení se polohopisný plán nepožaduje;
- b) jmenný seznam vnějších vedlejších stanic a přímých spojení zapojených do zařízení, u závodních rozhlasů seznam reproduktorů zapojených mimo areál podniku, v němž je umístěna rozhlasová ústředna, seznam stanic (u závodních rozhlasů seznam reproduktorů) umístěných u jiných právních subjektů;³⁾
- c) schematický plán sítě podzemních i nadzemních vedení;
- d) schéma zapojení a technický popis zařízení (jen pro netypizovaná zařízení běžně v jednotné telekomunikační síti nepoužívaná).

(2) Přílohy k žádosti je nutno připojit ve trojnásobném vyhotovení. Zasahuje-li zařízení do obvodů několika pověřených organizací spojů, nutno připojit přílohy v takovém počtu, aby každá pověřená organizace spojů obdržela opis povolení i s přílohami.

(3) Žádost i s přílohami předloží žadatel pověřené organizaci spojů, v jejímž obvodu má být zařízení nebo větší část jeho vnějšího vedení vybudována (v Praze přímo Ředitelství telekomunikací). Jde-li o neveřejné zařízení dálkového charakteru, předloží žadatel žádost s přílohami příslušné správě dálkových kabelů. Tato pověřená organizace spojů přezkouší, má-li žádost všechny náležitosti a odpovídají-li skutečnosti údaje uvedené v žádosti. Přezkoušenou žádost včetně příloh postoupí pověřená organizace spojů povolujícímu orgánu.

§ 7

Vydání povolení k provozu neveřejného zařízení

(1) Povolující orgán přezkouší žádost včetně příloh a přesvědčí se, souhlasí-li údaje v žádosti

a přílohách s eventuálně upravenou projektovou dokumentací. Nejsou-li námitky proti provozu neveřejného zařízení, vyhotoví povolení na předepsaném tiskopise, v němž uvede podmínky pro provoz zařízení.

(2) K povolení, které vyhotoví ve 3 exemplářích, připojí tyto přílohy:

- a) polohopisný plán zařízení (není nutný u zařízení menšího rozsahu a u místních rozhlasů);
- b) schematický plán zařízení;
- c) jmenný seznam zapojených vnějších vedlejších stanic a přímých spojení, u závodního rozhlasu seznam reproduktorů zapojených mimo areál podniku, v němž je umístěna rozhlasová ústředna, seznam stanic (u závodního rozhlasu seznam reproduktorů) umístěných u jiných právních subjektů;
- d) schéma zapojení, popřípadě i technický popis zařízení, jde-li o zařízení, které není běžně užívané v jednotné telekomunikační síti.

Na každé zařízení tvořící samostatný celek ve smyslu této vyhlášky vydá povolující orgán samostatné povolení.

(3) Originál povolení i s přílohami zašle povolující orgán doporučeně žadateli. Jedno vyhotovení povolení s přílohami zašle povolující orgán včetně projektové dokumentace pověřené organizaci spojů a jedno vyhotovení si ponechá. Zasahuje-li zařízení do obvodu několika pověřených organizací spojů, zašle povolující orgán každé z těchto organizací opis povolení s přílohami.

(4) Jakmile obdrží žadatel povolení, může z hlediska zákona o telekomunikacích zahájit provoz neveřejného zařízení.

(5) Povolující orgán může v případech naléhavé potřeby z hlediska celostátního udělit i povolení prozatímní, obsahující všeobecně závazné podmínky ve smyslu ustanovení § 4 odst. 1. Nejpозději do dne zahájení provozu zařízení je však žadatel o povolení povinen předložit povolujícímu orgánu předepsanou dokumentaci, aby prozatímní povolení mohlo být nahrazeno povolením trvalým.

(6) Pro výstavbu a provoz neveřejných zařízení dočasněho charakteru (výstavy, sportovní podniky, rekreační tábory apod.) může povolující orgán vydat povolení dočasné. Platnost takového povolení je omezena na dobu 6 měsíců.

³⁾ Jiným právním subjektem se rozumí každá organizace, která je samostatně zapsána v podnikovém rejstříku.

Vztah mezi majitelem povolení a organizacemi spojů

§ 8

Změny neveřejných zařízení

(1) Každá změna povoleného zařízení, která by mohla mít vliv na výši poplatků za vydané povolení, popřípadě na provoz jednotné telekomunikační sítě, podléhá povolení příslušného povolujícího orgánu.

(2) O povolení změny zařízení požádá majitel povolení před jejím provedením. Žádost uplatní obdobným způsobem, jako by šlo o nové zařízení, a k žádosti připojí dosavadní povolení. Pro malé změny zařízení platí ustanovení odstavců 6 a 7.

(3) Žádost o povolení změny zařízení předloží majitel povolení pověřené organizaci spojů, která žádost přezkouší a provede na jeho účet revizi zařízení. Jde-li o zařízení dálkového charakteru, předloží žádost příslušné správě dálkových kabelů.

(4) Pověřená organizace spojů, které byla žádost předložena, postoupí ji i s přílohami, dosavadním povolením a revizním nálezem příslušnému povolujícímu orgánu.

(5) Povolující orgán postupuje stejným způsobem jako při vydání nového povolení.

(6) Mění-li se pouze počet stanic nebo počet reproduktorů a mikrofónů (u místních rozhlasů a závodních rozhlasů), není třeba povolení obnovovat. Majitel povolení písemně oznámí tuto změnu pověřené organizaci spojů, která provede revizi zařízení, doplní svou evidenci a předloží hlášení majitele povolení s revizním nálezem povolujícímu orgánu.

(7) Povolující orgán vydá v případech uvedených v odstavci 6 (pokud dojde ke změně podmínek) dodatek k povolení a stanoví nové poplatky. Jedno vyhotovení dodatku zašle majiteli povolení a druhé pověřené organizaci spojů, která je připojí k povolení.

§ 9

Udržování neveřejných zařízení

Údržbu neveřejných zařízení zabezpečuje majitel povolení.

§ 10

Revize neveřejných zařízení

(1) Orgány pověřené výkonem státní inspekce telekomunikací⁴⁾ provádějí revize neveřejných za-

řízení a jsou oprávněny uložit majiteli povolení, aby závady jimi shledané odstranil v termínu, který mu určí. Výkonem státní inspekce telekomunikací zůstává nedotčena odpovědnost majitele povolení.

(2) Při revizích kontrolují orgány státní inspekce telekomunikací zejména:

- a) jsou-li dodržovány podmínky stanovené v povolení, nebylo-li zařízení bez vědomí a souhlasu správy spojů rozšířeno, změněno a není-li ho zneužíváno;
- b) zda je zařízení udržováno odborně, kvalitně a zda není znehodnocováno nedbalou a neodbornou obsluhou, nečistotou, místností apod.;
- c) zda je zařízení užíváno hospodárně a účelně;
- d) zda jsou řádně placeny příslušné poplatky.

(3) Náklady spojené s revizí hradí zpravidla příslušná organizace spojů. Majitel povolení hradí náklady v těchto případech:

- a) je-li revize konána za účelem vydání povolení k provozu neveřejného zařízení (výchozí revize), jeho změně nebo jeho připojení na jednotnou telekomunikační síť;
- b) byly-li při revizi zjištěny závady a jejich odstranění bylo provozovateli při revizi uloženo;
- c) je-li revize konána za účelem zjištění, zda provozovatel odstranil vytknuté závady ve stanoveném termínu;
- d) je-li při pravidelné revizi zjištěno, že provozovatel provedl na zařízení změny bez vědomí a souhlasu příslušné organizace spojů.

(4) O každé revizi sepiše revizní orgán nález na předepsaném tiskopise. Nález pořídí v potřebném počtu vyhotovení, z nichž jedno obdrží provozovatel zařízení. Provedení revize potvrdí provozovatel zařízení v revizním nálezu.

(5) Zjistí-li se při revizi, že provozovatel provedl bez povolení změny v zařízení, předepíše mu povolující orgán upravené poplatky s účinností od prvního dne měsíce následujícího po předchozí revizi (nejdéle za dobu 2 let).

(6) Zjistí-li revizní orgán na zařízení závady, uvede je v revizním nálezu a stanoví termín, v němž je provozovatel zařízení povinen je odstranit.

(7) Jestliže provozovatel zařízení přes opětné upozornění neodstraní zjištěné závady ve stanovené lhůtě, může povolující orgán zrušit vydané povolení.

⁴⁾ Pracovníci pověřeni výkonem funkce státní inspekce telekomunikací, kteří provádějí revize zařízení, jsou podle § 19 zák. č. 110/1964 Sb., o telekomunikacích, a § 16 prováděcí vyhlášky č. 111/1964 Sb. oprávněni:

- vstupovat do objektů, v nichž jsou kontrolována zařízení,
- nahlížet do dokladů týkajících se těchto zařízení,
- pořizovat si z nich výpisy, popř. si je vypůjčovat.

Jsou povinni prokázat se služebním průkazem.

[⁸] Zjistí-li revizní orgán, že neveřejné zařízení bylo zřízeno a dáno do provozu bez projednání a povolení organizací spojů, vyzve provozovatele, aby požádal ihned o dodatečné vydání povolení.

§ 11

Zrušení povolení

[1] Majitel povolení ke zřízení a provozu neveřejného zařízení může kdykoli požádat o jeho zrušení, je však povinen písemně oznámit svůj úmysl povolujícímu orgánu, a to alespoň 30 dnů přede dnem, kdy má být povolení zrušeno.

[2] Je-li povolujícím orgánem povolení zrušeno, je jeho majitel povinen k datu zrušení vrátit listinu o povolení povolujícímu orgánu a uvést zařízení do stavu vylučujícího další jeho používání.

[3] Možnost zrušení povolení ze strany příslušné organizace spojů je dána zákonem o telekomunikacích (§ 4 odst. 2 zák. č. 110/1964 Sb.).

§ 12

Neveřejná zařízení energetických podniků

[1] Pro budování a provozování telekomunikačních zařízení energetických podniků,⁵⁾ pokud mají charakter neveřejných zařízení ve smyslu této vyhlášky, mají energetické podniky generální povolení správy spojů.⁶⁾

Zřízení a provozování těchto zařízení nepodléhá proto povolovacímu řízení podle § 2 této vyhlášky za předpokladu, že:

- a) zařízení používá jen energetický podnik;
- b) zařízení slouží jen k zabezpečení provozu energetických děl;
- c) vedení nepřekračuje státní hranice;
- d) při dopravě zpráv se nepoužívá tajné řeči nebo utajovacích zařízení;
- e) nosné kmitočtové pásmo přenosu na vysokém napětí (při souběžích a křížovatkách s nadzemními telekomunikačními vedeními správy spojů) bylo stanoveno výpočtem a měřením ve vzájemné dohodě se Správou radiokomunikací Praha nebo Bratislava.

[2] Energetické podniky jsou povinny oznámit před zahájením provozu tato zařízení a jejich změny organizaci spojů, která by jinak byla povolujícím orgánem pro tato zařízení.

Dnem, kdy oznámení dojde příslušné organizaci spojů, považuje se zařízení za povolené.

[3] Zařízení, při jejichž zřizování a provozování nejsou splněny podmínky stanovené v odstavci 1, podléhají povolovacímu řízení podle § 2 této vyhlášky.

[4] Zařízení, která neslouží k zabezpečení provozu energetické soustavy, mohou být po projednání s příslušnou organizací spojů začleněna do jednotné telekomunikační sítě.

[5] Energetické podniky nejsou povinny platit poplatky podle § 13 této vyhlášky.

§ 13

Poplatky za povolení neveřejného zařízení

[1] Za povolená neveřejná zařízení se vybírají poplatky, pokud nejde o zařízení energetických podniků, zařízení signální a návěstní.

[2] Telefonní přístroje zapojené do zařízení požárních sborů, které slouží výhradně ke hlášení požárů, se považují za stanice návěstní a za ně se nevybírají poplatky.

[3] Poplatky jsou stanoveny takto:

- a) za každou přípojku přepojovacího zařízení (podle kapacity zařízení)

měsíčně 2,— Kčs

nejméně však 10,— Kčs

u místních rozhlasů za každý zapojený reproduktor⁷⁾ a mikrofon

měsíčně 2,— Kčs

nejméně však 10,— Kčs

u závodních rozhlasů za každý reproduktor⁷⁾ umístěný mimo areál podniku, v němž je umístěna rozhlasová ústředna závodního rozhlasu,

měsíčně 2,— Kčs

nejméně však 10,— Kčs;

- b) za každý km dvoudrátového vedení kabelové nebo nadzemní tratě mimo pozemek provozovatele

měsíčně 1,— Kčs

nejméně však 2,— Kčs.

[4] Ekvivalent za ušlé meziměstské hovorné: Zasahuje-li zařízení do dvou nebo i více místních telefonních obvodů, stanoví se ekvivalent částkou hovorného za 125 hovorových jednotek příslušného dálkového pásma silného provozu měsíčně, a to za každé spojení mimo místní telefonní obvod, v němž je umístěno neveřejné přepojovací zařízení.

⁵⁾ Energetickými podniky se rozumějí organizace v oboru působnosti federálního ministerstva paliv a energetiky, jimž přísluší zřizovat a provozovat energetická díla podle zákona č. 79/1957 Sb., o výrobě, rozvodu a spotřebě elektřiny.

⁶⁾ Mají-li být zařízení zřízená na základě generálního povolení připojena na jednotnou telekomunikační síť, je třeba písemného povolení k připojení na tuto síť podle ustanovení § 1 odst. 8 této vyhlášky.

⁷⁾ Reproduktorová skříň se považuje za 1 reproduktor.

[5] Poplatek za spojení s jiným právním subjektem:

- a) za každou stanicí umístěnou u jiného právního subjektu kromě poplatků shora uvedených ještě měsíčně 9,— Kčs;
- b) je-li neveřejné zařízení spojeno s neveřejným zařízením jiného právního subjektu v témže místě, zaplatí každý z provozovatelů kromě poplatků podle odstavce 5 písm. a) za každé spojení mezi oběma zařízeními ještě ekvivalent za ušlé místní hovorné ve výši 300 místních hovorů měsíčně;

c) zasahují-li takto vzájemně spojená neveřejná zařízení do obvodu různých místních telefonních obvodů, zaplatí každý z provozovatelů zařízení za každé spojení, jimiž jsou neveřejná zařízení spojena, kromě poplatku podle odstavce 5 písm. a), ekvivalent za ušlé mezi-městské hovorné ve výši 300 hovorových jednotek silného provozu příslušného dálkového pásma měsíčně.

[6] Za povolení k připojení neveřejného zařízení na jednotnou telekomunikační síť se poplatky nevybírají.

[7] Za vedení sdružená nebo za vysokofrekvenční telefonní okruh se vybírají poplatky jako za vedení metalická (drátová). Pro vyměření poplatku za délku vedení je rozhodná skutečná délka kmenového (nosného) vedení.

[8] Za zařízení povolené dočasně se vyberou poplatky za dobu, po kterou bylo neveřejné zařízení v provozu, nejméně však za 1 měsíc.

[9] Poplatky za neveřejné zařízení jsou splatny měsíčně předem. Povinnost platit tyto poplatky začíná prvním dnem kalendářního měsíce následujícího po zahájení provozu zařízení a končí posledním dnem kalendářního měsíce, v němž bylo zařízení vypojeno z provozu.

[10] Bylo-li zařízení dáno do provozu bez povolení správy spojů, je provozovatel zařízení povinen zaplatit poplatky se zpětnou platností od prvního dne měsíce, v němž bylo zařízení zapojeno do provozu (nejdéle za dobu 2 let).

[11] Dlužné poplatky je povinen majitel povolení zaplatit bez zvláštního rozhodnutí po jejich vyúčtování.

§ 14

Ustanovení přechodná a závěrečná

[1] Povolení vydaná podle ustanovení dosud platných „Předpisů o soukromých drátových telegrafech“, vydaných býv. ministerstvem pošt, zůstávají i nadále v platnosti. U těchto povolení upraví postupně povolující orgán pouze poplatky podle ustanovení této vyhlášky na základě revize provedené pověřenou organizací spojů nejdéle do 3 let od účinnosti této vyhlášky. Úpravu poplatků povolující orgán písemně oznámí majiteli povolení.

[2] Zrušují se „Předpisy o soukromých drátových telegrafech (soukromých drátových zařízeních telegrafních, telefonních a návěstních)“ vydané býv. ministerstvem pošt (Věstník ministerstva pošt, částka 8/1948) a doplňující předpis Opatření 529/1960 (Věstník ministerstva dopravy a spojů).

[3] Tato vyhláška nabývá účinnosti dnem 1. ledna 1974.

Ministr:

Ing. Chalupa v. r.

145

V Y H L Á Š K A

federálního ministerstva zahraničního obchodu

ze dne 12. listopadu 1973

o zřízení Drevounie, podniku zahraničního obchodu

Ministr zahraničního obchodu stanoví v dohodě s ministrem financí ČSSR podle § 2 a 20 zákona č. 119/1948 Sb., o státní organizaci zahraničního obchodu a mezinárodního zasílatelství, a podle § 38 odst. 1 písm. b) zákona č. 133/1970 Sb., o působnosti federálních ministerstev:

§ 1

Zřizuje se podnik DREVOUNIA, podnik zahraničního obchodu (dále jen „podnik“).

§ 2

(1) Sídlem podniku je Bratislava.

(2) Podnik může podle potřeby zřizovat se souhlasem federálního ministerstva zahraničního obchodu pobočné útvary i mimo svoje sídlo.

§ 3

(1) Předmětem činnosti podniku je zahraniční obchod vyhrazenými výrobky lesnictví, dřevařského a nábytkářského průmyslu, průmyslu papíru a celulózy a veškerá činnost související bezprostředně s tímto obchodem.

(2) Podrobný seznam vyhrazených výrobků stanoví federální ministerstvo zahraničního obchodu zvláštním opatřením; ve stejném rozsahu omezí oprávnění Ligny, podniku zahraničního obchodu, odpovídající úpravou seznamu druhů výrobků, jejichž vývoz a dovoz je jí dosud vyhrazen.

§ 4

(1) Podnik je právnickou osobou, která hospodáří samostatně a odpovídá za své závazky svým jménem.

(2) Stát ani jiné organizace neručí za jednání a závazky podniku.

(3) Podnik neručí za závazky státu ani jiných organizací.

(4) Jako vlastník nemovitého majetku se zapisuje podnik.

§ 5

(1) Podnik řídí generální ředitel, kterého jmenuje a odvolává ministr zahraničního obchodu; generální ředitel je osobně odpovědný ministru zahraničního obchodu.

(2) Generální ředitel jedná jménem podniku a je oprávněn ke všem opatřením a rozhodnutím ve správě podniku.

(3) Ministr zahraničního obchodu může jmenovat jednoho nebo více náměstků generálního ředitele; jmenuje-li více náměstků, určí, který z nich zastupuje generálního ředitele v plném rozsahu jeho oprávnění.

(4) Ministr zahraničního obchodu může učinit opatření k zatímnímu vedení podniku.

§ 6

Základní jmění podniku činí 20 000 000 Kčs.

§ 7

Podnik náleží do působnosti federálního ministerstva zahraničního obchodu.

§ 8

(1) Ligna, podnik zahraničního obchodu, zůstává zavázán a oprávněn ze smluv, které uzavřel

přede dnem účinnosti této vyhlášky o dodávkách výrobků, jejichž vývoz a dovoz se podle opatření vydaného ve smyslu § 3 odst. 2 vyhrazuje podniku.

(2) Drevouní, drevárskému a nábytkárskému průmyslu, generální ředitelství v Žilině, se dnem nabytí účinnosti této vyhlášky odnímá oprávnění k zahraničně obchodní činnosti;¹⁾ zůstává však zavázána a oprávněna ze smluv, které v rámci tohoto

oprávnění uzavřela přede dnem účinnosti této vyhlášky, pokud se o jednotlivých případech se souhlasem druhé smluvní strany nedohodne s podnikem jinak.

§ 9

Tato vyhláška nabývá účinnosti dnem 1. ledna 1974.

Ministr:

Ing. Barčák v. r.

146

VYHLÁŠKA

ministerstva práce a sociálních věcí Slovenské socialistické republiky

ze dne 31. října 1973

**o úpravě pracovní doby a přesunu pracovního volna ve Slovenské socialistické republice
v roce 1974 v souvislosti s 29. srpnem**

Vláda Slovenské socialistické republiky po projednání se Slovenskou odborovou radou stanovila usnesením ze dne 9. července 1973 č. 234 o úpravě pracovní doby v roce 1974 ve Slovenské socialistické republice podle § 83 odst. 3 a § 94 zákoníku práce:

Úprava pracovní doby

(1) Pracovní doba stanovená podle vyhlášky č. 63/1968 Sb., o zásadách pro zkracování týdenní pracovní doby a pro zavádění provozních a pracovních režimů s pětidenním pracovním týdnem, nebo podle vyhlášky č. 62/1966 Sb., o zásadách pro zkracování pracovní doby a pro úpravu pracovních a provozních režimů, anebo podle dalších předpisů vydaných ústředními orgány ke zkrácení pracovní doby se upravuje ve Slovenské socialistické republice v roce 1974 tak, že pracovním dnem je sobota 19. října.

(2) Délka pracovní směny v sobotu 19. října 1974 se rovná délce pracovní směny stanovené v organizaci na pátek, který této směně předchází.

(3) Případně-li podle rozvrhu pracovních směn pracovníkovi jeho pravidelná směna na sobotu 19. října 1974, určí organizace po projednání se závodním výborem základní organizace Revolučního odborového hnutí (dále jen „závodní výbor“) tomuto pracovníkovi další pracovní směnu na jiný vhodný den v témže měsíci.

(4) Na pracovištích s přetržitým provozem může organizace se souhlasem závodního výboru, ve státních orgánech po projednání s ním, přesunout druhou a třetí směnu připadající na 19. říjen 1974 na jiný vhodný den v témže měsíci.

(5) Úprava pracovní doby uvedená v odstavci 1 se vztahuje i na pracovníky, kteří mají s organizací sjednanou kratší pracovní dobu (§ 86 a § 156 odst. 2 zákoníku práce), s výjimkou pracovníků, jimž je pracovní doba zkrácena na základě lékařského posudku a její prodloužení o další směnu by přesáhlo maximální počet hodin, po který může pracovník podle tohoto posudku v týdnu pracovat.

(6) Pracovní doba se neupravuje:

¹⁾ Oprávnění k zahraničně obchodní činnosti bylo uděleno rozhodnutím ministerstva obchodu Slovenské socialistické republiky čj. 577/69 ze dne 4. 5. 1969.

- a) mladistvým pracovníkům mladším než 16 let,
- b) pracovníkům na pracovištích s nepřetržitým provozem,
- c) pracovníkům s pracovní dobou rovnoměrně rozvrženou na šest dnů v týdnu a
- d) pracovníkům v provozech, v nichž byla zkrácena pracovní doba ze zdravotních důvodů.

[7] Pokud by pracovník v důsledku úpravy pracovní doby podle odstavce 1 neměl v týdnu ani jeden den nepřetržitého odpočinku, přesune mu organizace po projednání se závodním výborem jednu pracovní směnu z tohoto týdne na některý den jeho nepřetržitého odpočinku v jiném týdnu téhož měsíce.

[8] Čerpá-li pracovník dovolenou na zotavenou po částech kratších než jeden týden tak, že do ní připadá další pracovní směna podle odstavce 1, nemění se tím celkový počet pracovních dnů jeho dovolené vyplývající z pracovního režimu obvyklého v organizaci.

[9] Pracovník, kterému připadne do dovolené další pracovní směna podle odstavce 1, obdrží náhradu mzdy za dovolenou za tolik pracovních dnů dovolené, kolik mu jich odpadlo podle harmonogramu směn rozšířeného o další směnu.

[10] Sobota uvedená v odstavci 1 je vyučovacím dnem.

Přesun pracovního volna a pracovní doby

[11] V roce 1974 se přesouvá v souvislosti s 29. srpnem pracovní volno z neděle 1. září na pátek 30. srpna a pracovní doba z pátku 30. srpna na neděli 1. září.

[12] Přesun pracovního volna a pracovní doby se nevztahuje na pracovníky na pracovištích s nepřetržitým provozem.

[13] V souvislosti s přesunem pracovní doby podle odstavce 11 se upraví prodejní doba v ob-

chodě, provozní doba organizací zásobujících prodejny potravin čerstvým zbožím, otevírací doba v provozech služeb, úřední hodiny na poštách a jízdní řády hromadné osobní dopravy podle pokynů, které s ohledem na potřeby obyvatelstva vydají pro tyto dny příslušné orgány s tím, že otevírací doba uvedených organizací nepřesáhne dva po sobě následující dny.

Odměňování práce v další směně a při přesunu pracovní doby

[14] Pracovníkovi, který v důsledku přesunu pracovní doby (odstavec 11) bude pracovat v neděli, nepřísluší za práci konanou v tento den mzdové zvýhodnění za práci o sobotách a nedělích;¹⁾ tyto dny se nepovažují za dny pracovního klidu ani pro odměňování práce přesčas.

[15] Za práci v další směně podle odstavce 1 přísluší pracovníkovi mzda ve výši stanovené mzdovými předpisy. Pracovníkovi odměňovanému měsíční mzdou se v souvislosti s odpracováním další pracovní směny jeho základní mzda nezvyšuje.

[16] Za práci konanou 19. října 1974 nepřísluší pracovníkovi mzdové zvýhodnění za práci o sobotách a nedělích,¹⁾ a to ani tehdy, když nejde o práci v další směně. Pokud bude pracovníkovi určena další směna na jinou sobotu nebo neděli v souvislosti s ustanovením odstavců 3 a 7, přísluší mu za práci v těchto dnech zvýhodnění za práci o sobotách a nedělích.¹⁾

[17] Práce v další směně není prací přesčas, a proto za ni nepřísluší pracovníkovi příplatek za práci přesčas ani náhradní volno podle § 116 zákoníku práce.

Závěrečné ustanovení

[18] Tato vyhláška nabývá účinnosti dnem vyhlášení.

Ministr:

Krocsány v. r.

¹⁾ Vyhl. č. 200/1968 Sb., o mzdovém zvýhodnění práce o sobotách a nedělích.

147

REDAKČNÍ SDĚLENÍ

o opravě tiskových chyb

1. ve vyhlášce Federálního statistického úřadu č. 80/1973 Sb., kterou se vydávají základní podmínky dodávky prací a služeb výpočetní techniky, slovenského vydání

2. ve vyhlášce Státní arbitráže Československé socialistické republiky č. 104/1973 Sb., kterou se vydávají základní podmínky dodávky stavebních prací, slovenského vydání

1. V § 14 odst. 1 vyhl. č. 80/1973 Sb. je v třetím řádku zdola chybně vytištěno „...použiť na dlhšie spracovanie.“; správně má být „...použiť na ďalšie spracovanie.“.

2. V § 20 odst. 6 vyhl. č. 104/1973 Sb. je v dru-

hém řádku zdola chybně vytištěno „...sú podľa schválenej projektovej dokumentácie...“; správně má být „...nie sú...“; v § 43 odst. 1 písm. g) je chybně vytištěno „stavebné cenníky“; správně má být „stavebné denníky“.

Redakce

OZNÁMENÍ O VYDÁNÍ OBECNÝCH PRAVNÍCH PŘEDPISŮ

Federální ministerstvo dopravy

vydalo podle § 67 odst. 1 zákona č. 47/1956 Sb., o civilním letectví

1. **Předpis pro používání měrových jednotek při spojení letadlo—země a při koordinační řízení letového provozu L 5** pod čj. 18 380/72-20 z 18. července 1972;
2. **Předpis o civilní letecké telekomunikační službě, svazek II — spojovací postupy L 10/II** pod čj. 17 036/73 z 9. července 1973.

Uvedené předpisy nabyly účinnosti dnem 1. listopadu 1973 a lze do nich nahlédnout na federálním ministerstvu dopravy (odbor civilního letectví) a u Státní letecké inspekce — inspektorátů v Praze a Bratislavě.

Distribucí předpisů je pověřena Letecká informační služba — letiště Praha-Ruzyně, Praha 68, směr. číslo 160 08.

Předpisem o civilní letecké telekomunikační službě svazek II — spojovací postupy L 10/II čj. 17 036/73 z 9. července 1973 se zrušuje Předpis o civilní letecké telekomunikační službě svazek II — spojovací postupy čj. 34 614/66-20 z 8. března 1967, registrovaný v částce 17/1967 Sb.

Federální ministerstvo dopravy

vydalo podle § 67 odst. 1 zákona č. 47/1956 Sb., o civilním letectví

Předpis L 14 Letiště čj. 19 953/73-020 z 2. srpna 1973.

Tento předpis nabývá účinnosti dnem 1. března 1974 a lze do něj nahlédnout na federálním ministerstvu dopravy (odboru civilního letectví) a u Státní letecké inspekce — inspektorátů v Praze a Bratislavě.

Distribucí předpisu je pověřena Letecká informační služba — letiště Praha Ruzyně, Praha 68, směr. číslo 160 08.

Federální ministerstvo národní obrany

vydalo v dohodě s federálním ministerstvem práce a sociálních věcí a s ústředním výborem Československého odborového svazu pracovníků Československé lidové armády **směrnice pro poskytování příplatku za práci ve ztíženém nebo zdraví škodlivém pracovním prostředí občanským pracovníkům rozpočtového úseku Československé lidové armády.**

Směrnice nabyly účinnosti dnem 1. července 1973; byly uveřejněny ve Sbírce nařízení a směrnic federálního ministerstva národní obrany č. 15 ze dne 31. srpna 1973.

Do směrnic lze nahlédnout na federálním ministerstvu národní obrany.

Federální ministerstvo národní obrany

vydalo v dohodě s federálním ministerstvem práce a sociálních věcí a ústředním výborem Československého odborového svazu pracovníků Československé lidové armády **výnos ze dne 1. srpna 1973 čj. 6900-81/5. odd.-1973, kterým se mění a doplňuje výnos ministra národní obrany ze dne 9. listopadu 1965 o úpravě mzdových podmínek manuálních pracovníků u bojových útvarů čj. 4000-4/5-1965 [ve znění vyplývajícím z pozdějších úprav].**

Výnos nabyl účinnosti dnem 1. srpna 1973.

Do výnosu lze nahlédnout na federálním ministerstvu národní obrany.

Ministr vnitra Československé socialistické republiky

vydal podle § 12 zákona č. 44/1973 Sb., o ochranném dohledu, v dohodě s příslušnými ministerstvy **nařízení ministra vnitra ČSSR č. 33/1973 upravující zásady jednotného výkonu ochranného dohledu prováděného orgány Veřejné bezpečnosti.**

Nařízení nabývá účinnosti dnem 1. prosince 1973. Do nařízení lze nahlédnout ve federálním ministerstvu vnitra a na všech městských správách a okresních odděleních Veřejné bezpečnosti.

Ministerstvo financí České socialistické republiky

vydalo podle § 39 odst. 2 zákona č. 60/1971 Sb., o pravidlech státního rozpočtu České socialistické republiky a o hospodaření s rozpočtovými prostředky, pod čj. 122/31 500/1972 dne 11. prosince 1972 **směrnice o hospodaření s prostředky rozpočtů národních výborů, které nabývají účinnosti dnem 1. ledna 1973.**

Předpis je uveřejněn ve Finančním zpravodaji č. 10/1972 pod poř. č. 105 a lze do něho nahlédnout u ministerstva financí a u všech krajských a okresních národních výborů.

Ministerstvo školství České socialistické republiky

vydalo v dohodě se zúčastněnými orgány podle § 31 odst. 2 zákona č. 186/1960 Sb., o soustavě výchovy a vzdělávání (školský zákon), dne 28. září 1973 pod čj. 24 532/73 - 200 **Směrnici, kterou se doplňují směrnice ministerstva školství o organizaci lidových škol umění a studiu na nich.**

Směrnici se doplňují směrnice ministerstva školství ČSR z 29. ledna 1969 čj. 8 462/69-I/1 o organizaci lidových škol umění a studiu na nich (Věstník MŠ a MK ČSR, roč. 1969, str. 37).

Podle potřeby hudebního, tanečního nebo literárně dramatického oboru pověřuje ředitel lidové školy umění učitele hudebního oboru, kteří k tomu mají předpoklady, klavírními doprovody (korepetici). Na učitele pověřené korepeticí se vztahují pracovníprávní a platové předpisy jako na ostatní učitele lidových škol umění (od účinnosti této směrnice již nejsou technickohospodářskými pracovníky).

Směrnice nabývá účinnosti dnem 1. listopadu 1973 a je uveřejněna v 10. sešitě Věstníku MŠ a MK ČSR ze dne 20. října 1973, roč. 1973. Lze do ní nahlédnout na všech školách a v odbo-rech školství ONV a KNV.

Český svaz výrobních družstev vydal

1. **směrnice č. 29/1973, kterými se doplňuje usnesení představenstva Ústředního svazu výrobních družstev č. 872 ze dne 19. října 1966, o úpravě platových poměrů technickohospodářských pracovníků výrobních družstev.**

Směrnice č. 29/1973 nabyly účinnosti dnem 1. září 1973 a jsou uveřejněny ve Věstníku Českého svazu výrobních družstev č. 18/1973. Do směrnice lze nahlédnout na Českém svazu výrobních družstev v Praze 1, Hyberská 18, na krajských výborech Českého svazu výrobních družstev (Městskému výboru ČSVD v Praze) a ve výrobních družstvech se sídlem na území České socialistické republiky;

2. **směrnice č. 36/1973, o úpravě platových poměrů pracovníků prodejen výrobních družstev, Obchodního podniku UVA a Družstevního obchodního domu.**

Směrnice č. 36/1973 nabyly účinnosti dnem 12. října 1973 a jsou uveřejněny ve Věstníku Českého svazu výrobních družstev č. 23/1973. Do směrnice lze nahlédnout na Českém svazu výrobních družstev v Praze 1, Hyberská 18, na krajských výborech Českého svazu výrobních družstev (Městskému výboru ČSVD v Praze), ve výrobních družstvech se sídlem na území České socialistické republiky a v Obchodním podniku UVA v Praze 1, Purkyňova 4.